

Миле Петковић

Позориште (баш нас фарнуло)

ПРОКРУСТ ИГРА
ПИНГ-ПОНГ

Посвећено српском великомученику Зорану Ђинђићу,
нашем поносу и путоказу

Миле Петковић је рођен 1939. године у Крагујевцу. Упркос мондијализацији српских позоришта (минимализам и остале бизарне керефеке) и даље бави драмским стваралаштвом, убеђен да ће ова инфамно-гротескна пошаст ипак да прође. Некако живи и ствара у Београду, и срећан је уколико позоришним моћницима макар мало ремети сан.

Миле ПЕТКОВИЋ

Позориште (баш нас фарснуло)

ПРОКРУСТ ИГРА ПИНГ-ПОНГ

ЛИЦА

МЕРЛИНКА. Хигијеничарка у позоришту. Стара, седа и срозана, али неодољиво интелигентна и духовита. У крајичку усана - цигарета.

ДЕДИЦА. Позоришни редитељ. Негован и скоцкан. Култивисани циник. Око шездесет година.

ДАНИЦА. Глумица. У представи у представи игра Хрватицу Марију. Око четрдесет година.

ВЛАДА РЕВОЛУЦИЈА. Глумац. У представи у представи игра Марушића, шефа изборног штаба кандидата за председника Милана Кошутића. Око тридесет пет година.

БИСКУП. Глумац. У представи у представи игра Милана Кошутића, кандидата за председника. Око педесет година.

РАШКО. Глумац. У представи у представи игра Милановог брата Душана Кошутића, шаховског велемајстора, иначе страственог коцкара. Око четрдесет пет година.

ЕДИ. Глумац. У представи у представи игра Бобу Павловића, школског друга Милана Кошутића. Око педесет година.

ЂОМЕ. Генерални инспектор позоришне мафије. Пљунути, т.ј. типичан.

КФОРОФОРАЦ. Под пуном ратном опремом.

Позоришна соба за чииаће иробе.

На средини ири офуцане фоишеље и сииочић без једне ноге. Исиред, иакође рабаиан сиио, на њему иреиоииоиски комијуишер и излизана зарнииура шаха. На кулису, на некаквој дасци, невешииим словима, црвеном бојом ирансиарении “Народ је уз ишебе”. По сцени још неколико рабаиних сииолица. Са сииране сцене, иокривен и увијен у некакву дречаву драйерију, сииава Влада Революција. Уочљиве су само иаииике и фармерице до средине иоииколеница. Поред њега оғромна иласииична флаша “Јелен” иива.

Гунђајући и вукући за собом оғроман, издрндан усисивач, на сцену сииуии Мерлинка. Гледа ио сцени, уочи Владу, ириђе, загледа га, врши главом, иажљиво довуче усисивач, нагази иаиуицицу, усисивач заурла, шкриии, скаче, Влада уилаиен једва се искобеља исииод иокривача - драйера. Разбаруиен, зева, иирља очи, хукће...

ВЛАДА: *(Из седећеџ иоложаја)*
Шта је, бре, Мерлинка, шта си се распуцала? Какав ти је то Авакс?

МЕРЛИНКА: Цвикаш, цвикаш, револуционар!

ВЛАДА: Развали ми психу.
(Сииење)
Глава ми ко’ столитарско буре.

МЕРЛИНКА: Који ти је дан како шљемаш? Пети?

ВЛАДА: Шести.

МЕРЛИНКА: Е, дилејо једна, још се хвалиш. Имаш дивну женицу, јадна она, красну дечицу...

ВЛАДА: Јадна и она.

МЕРЛИНКА: Носи се, бре, деца ти пошла у школу...

ВЛАДА: Одлични ђаци...

МЕРЛИНКА: Ти то мене зајебаваш?

ВЛАДА: Предлажеш да децу испишем из школе?

МЕРЛИНКА: Много си духовит. И ја сам луда што арчим речи.

ВЛАДА: Мерлинче, што би ми лег’о један лонац кофијановића.

МЕРЛИНКА: Нема шансе, нема воде од јутрос.

ВЛАДА: Срање. Где ћу да оплакнем крмеље?

МЕРЛИНКА: Слушај, ту иза оног ормана из Ивкове славе склонила сам флашу са водом, само немој све да потрошиш.

Влада с̄оро ус̄ијаје, хукће, с̄ићење, ӣреӣура ӣо ц̄ейовима, нађе ӣра-зну ӣаклицу од циџарей̄а, зџужва је и баџи, Мерлинка ља љледа, из ц̄еја вади ӣаклицу, добаџи му, Влада је ухваӣи.

МЕРЛИНКА: Кад си последњи пут јео, несрећо једна? Донела сам ти грашак-пире и поховану пилетину, сакрила сам у гепеку од оног крша из Алана Форда.

ВЛАДА: *(Палећи циџарей̄у)*
За све што за мене чиниш само онај горе може да ти плати.

МЕРЛИНКА: Хвала, хвала и Њему, не треба, и тај горе почео да муља...

Влада изађе са сцене.

МЕРЛИНКА: *(Пеӣљајући око усисивача)*
Оћеш у поквареној Србији да изиграваш поштење, ете ти га сад... Е, српски народе, Бог да те прости. Готово, ишчупаше ти корен зликовци... Ма знала сам ја одма на шта ће да се сведе, чим овејане комуњаре преко ноћи прерипише у вајне демократе...

Мало доӣтеран на сцену с̄иуӣи Влада.

ВЛАДА: Све сам чуо шта си рекла, све. Ти знаш за које све службе радим.

МЕРЛИНКА: Ти? Носи се, бре, нема куче за шта да те уједе...

ВЛАДА: У реду је, у реду је, али да знаш, и под Брозом је могло трте-мрте, циле-миле, и под Слободаном је могло циле-миле, трте-мрте, али под нама нема ни циле-миле, ни трте-мрте, ми само тртимо!

МЕРЛИНКА: Тако значи?

ВЛАДА: Баш тако!

МЕРЛИНКА: Значи, маме вам га олошке, у ваше јајце нема жуманце.

ВЛАДА: Е, баш тако, добро си рекла: у наше јајце нема жуманце.

МЕРЛИНКА: Значи, лажи, кради, отимај, черупај ову јадну Србију док још има шта.

ВЛАДА: *(Поӣишӣӣено)*
Ех, да је Зоран жив...

МЕРЛИНКА: Опет ти Зоран, па Зоран. Еј, бре, дечко, дођи себи, еј, бре, угуви засвагда, Зорана више нема.

ВЛАДА: *(Тихо)*
Знам.

МЕРЛИНКА: Не знаш. Ти се понашаш као да је жив. То није нормално. Поведи рачуна.

ВЛАДА: Зло је време, стисли нас са свих страна, не може се, не сме се...

МЕРЛИНКА: Слепче један, стискају оне којима су дали дебелу лову да укину све српско...

ВЛАДА: Није ни то цела истина, има дивних, поштених, пожртвованих људи...

МЕРЛИНКА: Молим! Шта рече? Има дивних, поштених, пожртвованих људи, једног ми кажи, само једног, који се не уграђује, само једног, не треба више...

ВЛАДА: *(Муца)*
Овај, како да кажем...

МЕРЛИНКА: Носи се, бре, дечко, јеси ли ти одбио да се уграђујеш? Одговори!

ВЛАДА: Па... да.

МЕРЛИНКА: Па како си прошо? Буди срећан што те до сада нису оверили, ти твоји пајгоси, твоји отпораши, твоји борци за демократију... Где су сад они? Чиме се баве? Одговарај!

Влада погнута главе ћути.

МЕРЛИНКА: *(Уноси му се у лице)*
Одговори ми, дечко, ко ће да ми плати уништени кухињски прибор? Ти добро знаш да сам за сваку шерпу и лонац добила дебеле батине од оног мог скота... Море, он јесте прост, али паметан, лепо ме опомињо: “Не уништавај кухињу, луда жено, ови што долазе гори су од Слобиних зликоваца”, а синоћ се свађају доле у клубу патриоте и транзиционаши, кад онај загрижени милошевићевац, онај загуљени сценеограф, увек му заборавим име, испали: “Слоба је за вас” па се ту широко прекрсти и рече: “Бог му дао лаку земљу”, “Слоба је за вас хуманиста ренесансног типа Коперник или Монтењ”, па их плуну и додаде “срам вас било, уништисте Србију, бездушници”, око ноћас нисам склопила.

Мерлинка ӣриће ӣрансӣаренџу “Народ је уз ӣебе”.

МЕРЛИНКА: Скини ову скаламерију!

Влада скине ӣрансӣаренџӣ, држи ѓа у рукама. Збуњен.

ВЛАДА: Шта ће ти?

Мерлинка изађе са сцене, вратӣ се са кантӣшом црвене боје и четӣком. Узме из Владӣних руку ӣрансӣаренџӣ, сџави исџисану сџрану на ӣод, клекне, и ӣо ӣразној сџрани исџисује слова. Влада се наџнуо и ӣомно ӣосмаџира, и како исџисивање одмиче ӣочиње да се смеје све до зацењивања. Влада заџрцнуџӣ смехом ѓрли и љуби Мерлинку.

МЕРЛИНКА: Шта се цериш, будало једна! Ју, ју, не ваћари ме! Е, тужићу те код оног мог скота, развалиће те!

ВЛАДА: Ти си, Мерлин, геније, суви геније!

МЕРЛИНКА: Сад окачи то.

Влада сџави ӣрансӣаренџӣ на ӣреџходно месџо. На ӣрансӣаренџу: “У њихово јајце нема жуманце”.

На сцену сџуџи Дедица. Поџледа сцену.

ДЕДИЦА: Шта је ово, Мерлинка?

(Влади)

Како то изгледаш, Владо? Који је дан како се не трезниш?

ВЛАДА: Шести.

ДЕДИЦА: Супер. Само да знаш да код мене у Свилајнцу боље укопавају. Мерлинка, шта значе ове фотеље, овај крш од компјутера, овај шугави шах? Жено божија, ја данас држим прву читаћу пробу. И какав ти је оно транспарент? Која је то зајџбанџија?

МЕРЛИНКА: Читаће пробе укинуо управник Миња у корист пинг-понга, објаснићу ти касније, а што се транспарента тиче, имаш две варијанте па бирај,

(Влади)

окрени,

(Влада окрене. Дедица збуњено ѓледа.)

и да те одмах упозорим, на кафу не рачунај, вода нестала још јутрос, а доле је опште расуло, ништа не функционише, чак ни бифе, јер је у току маратонски турнир у пинг-понгу, све су представе отказане, наравно, из техничких разлога...

ДЕДИЦА: Мерлинка, ти то мене зајџбаваш?

МЕРЛИНКА: Никако. Ти си мој исписник, један од ретких у овом позоришту кога поштујем и ценим.

ДЕДИЦА: Хвала ти, али мени ипак ништа није јасно.

МЕРЛИНКА: Буди стрпљив. Свакако да ти је прва нејасноћа како је Миња укинуо читаће пробе. Слушај пажљиво: Ти знаш да је Миња загуљенко за пинг-понг, да се после трећег пива хвали како је добио један сет од Вилима Хорангоза, а два од Војкана Марковића, знаш те његове небулозе...

ДЕДИЦА: Мерлинка, љуби те твој исписник, може краће?

МЕРЛИНКА: Не може. Слушај даље... Пре десетак дана, ти си био у Сомбору... ооо, честитам Дедице за Лажу и паралажу, сви хвале, кажу бомбона, и то она свилена...

ДЕДИЦА: Хвала, хвала...

МЕРЛИНКА: Дакле, седели у сали за читаће пробе, кунем ти се била сам присутна, Миња, онај дебели глумац Слон, декоратер Кедер, и оно курвиче, оно балеринче Соња, Сања, јеби је, не кошта ништа!

ДЕДИЦА: Ма причај како Миња укину читаће пробе!

МЕРЛИНКА: Полако. Поче Миња да се хвали око пинг-понга, тек ће Слон: "Слушај, Миња, овај сто за којим седимо има исте мере као и сто за пинг-понг, могу да се кладим", и реч по реч, декоратер Кедер извади из џепа метар, знаш да они без метра ни на срање не иду... И испаде, да је сто само краћи за сантиметар - два и да су ноге нешто мало дуже.

ДЕДИЦА: *(Заинтересовано)*
И...?

МЕРЛИНКА: И... Миња рече: "Људи, те читаће пробе су ионако срање, да ми то укинемо, и да од овог стола направимо један пинг-понг сто, па да се рекреирамо до миле воље".

ДЕДИЦА: Невероватно!

МЕРЛИНКА: Дедице, који ти је? Данас је све вероватно, а ја лажем кад се зајебавам, и кад ми пригусте...

ДЕДИЦА: И шта би?

МЕРЛИНКА: Шта би? С'обалише онај сто наопачке, Кедер отфигари вишак са ногу, а баш штета, пуно дрво, махагониј..., нађоше у неком буцаку неку зелену фарбу, префарбаше сто... Терај кола у авлију!

ДЕДИЦА: Да човек не поверује! И шта се тамо сада збива?

МЕРЛИНКА: Збива се маратонски турнир, све то излудело, игра се нон - стоп, и дању и ноћу, не иду кући, не мењају ни гаће ни чарапе, ма лудница, боље казано пингпонг-манија. Да ти речем нешто у поверењу: све ми се чини да су ови наши тутори грдне будале, ако мисле да могу овом народу да доакају, арче, бре, и време и паре...

ДЕДИЦА: Ниси у праву, имају они времена на претек, а арче наше паре.

Влада седи у фојџели и нађиње из боце йиво. Приђе му Дедица, и љубо му из руке узме флашу.

ДЕДИЦА: Владо, после пробе да ниси случајно збрисо. Имам с тобом веома озбиљан разговор. Јасно?

ВЛАДА: Јасно.

МЕРЛИНКА: А сад она друга нејасноћа.
(Показује йрема фојџелама)

ДЕДИЦА: Та друга нејасноћа ми је јасна. Пошто си прочитала текст, који ти је дао овај изиграни револуционар - отпораш...

ВЛАДА: Браво, чика Дедице, па ви нисте...

ДЕДИЦА: ... тако глуп као што изгледам.

ВЛАДА: Не, не то.

ДЕДИЦА: И пошто је његово управничко Величанство укинуло читаће пробе...

МЕРЛИНКА: Тако је, тако је Дедице...

ДЕДИЦА: Ти сад просто гориш да изнесеш идеју до које си дошла...

МЕРЛИНКА: Читаш ме ко буквар. Па уколико су ови пингпонгаши – глумци прочитали текст, а убеђена сам да јесу, јер је текст читљив, провокативан, и има причу, што је најбитније, јао, Дедице, што се Марија и Душан лепо воле, што реко онај наш непоновљиви Веско: “Љубав, ах, љубав”, чини ми се да би могли да изведете

један веома занимљив експерименталистички, спонтанистички театарски провизоријум у комбинацији са индивидуалистичком и колективистичком режијом...

Влада и Дедица је зајанђено гледају.

МЕРЛИНА: Шта је, шта сте зинули? Па нека опет неко лане да се чистаљка Мерлинка не разуме у позориште.

Влада усхићен љуби Мерлинку.

ВЛАДА: Свака част, свака част, ти си стварно непоновљива!

Мерлинка се ошима, гџура га...

МЕРЛИНКА: Носи се, бре, дечко! Еј, бре, не ваћари ме, кунем ти се, тужићу те ког оног мог скота, развалиће те...

Дедица, иакође усхићен, љљеска.

ДЕДИЦА: Браво Мерлинка, свака част. Међутим...

МЕРЛИНКА: Шта међутим? Не свиђа ти се идеја?

ДЕДИЦА: Свиђа ми се идеја, међутим, ови ће опет да серкају да ми ти режираш представе!

МЕРЛИНКА: Ма, заболе те, гледај си посла.

Док се ови раздрагано смеју, на сцену стиује, у сјорџској одећи, са рекејшима и џексјовима у рукама глумци Бискуј, Рашко и Еди.

РАШКО: *(Провокација)*
Још му га дајеш, Револуција? Свака ти част!

БИСКУП: *(Провокација)*
Србија је на "јелену".

ЕДИ: *(Провокација)*
Србија се не трезни од силног благостања и задовољства, човече!

РАШКО: *(Провокација)*
Револуција, прича се по чаршији да Савин храм продајете Хрватима да тамо отворе усташки центар за југоисточну Европу.
(Насмеје се вешџачки: ха, ха, ха)

ЕДИ: *(Провокација)*
Погрешно си чуо, Рашко, продају "шупцима" да им тамо Амери отворе светски центар за дистрибуцију "гудре".
(И он се насмеје вешџачки: ха, ха, ха...)

Бискуј срдачно загрили Владу.

- БИСКУП: Зезају се, Владо, ови ипак шта раде ове твоје Брозове пудлице, разјебаше Србију начисто, јел' им сврака мозак попила.. невероватно, човече!
- ДЕДИЦА: Шта је бре? Јел' ово нека странка, или пинг-понг клуб, или можда позориште?
- БИСКУП: Пусту крају, Дедице!
- РАШКО: Пингпонгманија, ето шта је.
- ЕДИ: Скоро је необјашњиво како се примамо на разне блесавлуке.
- ДЕДИЦА: Да се разумемо на позориште се овде нико не прима.
- БИСКУП: Дедице, био си у Сомбору... ааа, честитам на “Паралажама” честитам, сви хвале...
- РАШКО: Свака част Дедице, свака част!
- ЕДИ: Честитам, Дедице, нисам чуо ниједно неповољно мишљење...
- БИСКУП: ... и кажем цело позориште излудело за пинг-понг, сви купили рекете, опрему, патике...
- ЕДИ: Кукају да немају лову, а сад све шљашти од разних Адидаса, Пума, Најки, Рибока...
- ДЕДИЦА: У реду је, али по ком систему организујете игру?
- ЕДИ: По куп систему, на испадање.
- ДЕДИЦА: Аматерски, без лове?
- ЕДИ: Како без лове? У једном турниру играју десет парова.
- ДЕДИЦА: До колико?
- ЕДИ: Па блиц – игра, до једанаест.
- БИСКУП: Свако уплати двеста динце, победник је добар четри иљадарке.
- ДЕДИЦА: Леп парика. Ма имам ја негде на тавану опасан рекет, мислим да је Рукадор...
- РАШКО: И ти си играо пинг-понг?
- ДЕДИЦА: Како да нисам, био сам велики таленат, мог'о сам каријеру да направим...
- РАШКО: (Провокација)
Стварно?

ДЕДИЦА: Одавно је то било, био сам гимназијалац у Свилајнцу кад цео град ко прибогу сад вас стрефи пингпонг-манија, сви играли, и ђаци, и професори, и лекари и адвокати, и шлосери, и рабације, ма сви...

Остали њажљиво слушају (Провокација).

ДЕДИЦА: ... Основали клуб Млади пролетер, такво је време било, као тренер и инструктор гостовао Жарко Долинар...

ЕДИ: *(Провокација)*
Игро си против њега?

ДЕДИЦА: Јесам.

БИСКУП: *(Провокација)*
Ајде? Доби ли који сет?

ДЕДИЦА: Два!

Сви се смеју, Дедица се љући...

РАШКО: *(Тиња њо мобилном)*
Миња, имаш љутог конкурента Дедицу. Каже разваљиво Жарка Долинара.

БИСКУП: Шта каже, шта каже?

РАШКО: *(Враћа мобилни у џеј)*
Отера ме у пизду материну!

ЕДИ: *(Тиња њо свом мобилном)*
Чекај, чекај, тишина, еј, Миња, Дедица тврди да си добио Харангоза кад је био у болничким колицима.

ГЛАСОВИ: Шта каже, шта каже?

ЕДИ: Нарани ме с' говнима.

ДЕДИЦА: Ви се зезате, али кунем вам се...

БИСКУП: *(Провокација)*
Првак света се био мало опустио...

РАШКО: *(Провокација)*
А ти млад, дрчан...

МЕРЛИНКА: Хоћете ли ви да пробате, или да се овде пингпонг-гишете? У колико заказана проба? Имам ли ја кућу и кућиште?

РАШКО: Како да пробамо кад није дошла Дана!

БИСКУП: *(Гледа у сај)*
Види, опет касни и то двадесет два минута!

ЕДИ: Сад кад почне да измишља: ”заглавила се у лифту, излетео трамвај из шина, дете прогутало рибљу кост...”

БИСКУП: Свекрву стрефио осамнаести шлог...

На сцену сва задихана улеѿӣ ѓлумица Даница.

БИСКУП: Шта је, бре, Дано?! Кога ти изиграваш? На шта ти лично, на мајмуне?

ДАНИЦА: *(Задихана)*
Јао, децо, шта ми се десило...

РАШКО: Ма одјеби те твоје лагарије.

ДАНИЦА: Шта вам је? Ма кунем вам се...
(Влади)
На шта то личиш? Ала си се усук’о, шта ти је, дечко?
Освести се!

Влада јој ѿриџе, клекне исѿред ње, ѿева...

ВЛАДА: Дано, Дано, пиле моје мало, пиле моје мало, зашто смо се раставили рано?

ДАНИЦА: Е, дилејо једна, имаш дивну жену...

ВЛАДА: Јадна она.

ДАНИЦА: Тачно, јадна она, слатку дечицу...

ВЛАДА: Јадна и она.

ДАНИЦА: Јадна и она поред таквог оца, одлични ђаци, најбољи у школи.

ВЛАДА: Цениш да треба да испишем децу из школе?

ДАНИЦА: Будало једна! Јел ти то мене зајебаваш?

Даница краѿико заџуѿӣ, усѿане из фоѿшеље и афекѿирајуѿӣ ѿочне да ѿева...

ДАНИЦА: Нисам крива, комшије су криве, комшије су криве, што нас двоје раставише Миле...

Сви забезекнуѿӣ.

МЕРЛИНКА: Будибогснама, ја се таман обрадовала, лујка Данче се опаметила, а оно, видите, људи, шта испаде на крају, ју, јеботе...

На сцену сѿуѿӣ Ђоме. Сви као ѿо команди усѿану, хиѿро се ѿосѿроје, и сѿану мирно. На челу је Дедица, а на зачелу Влада Революција. Ђоме ѿриџе Влади, загледа ѓа, ѿрави ѓримасе, мирише ѓа од косе ѿа даље, из унуѿраишеџ ѓеѿа сакоа извади скуѿ дезодоранс и целоџ ѓа ѿоѿирица. Гесѿом ѿокаже ѿрема ѓеѿовима, Влада

изврне џејове – они љазни. Ђоме најрави ѓримасу ља љриђе Раику, загледа ѓа са свих сљрана, ѓесљ љрема џеју, овај из џеја извади сљине новчанице и нешљо мљиалноѓ новца, Ђоме љрезриво одмахне руком. Крене, враљи се, ѓесљ љрема љрсљену, Раико скине љрсљен, љружи ѓа Ђомљу, овај ѓа загледа, заѓризе ѓа и љрезриво му враљи. Приђе Едију, загледа ѓа, ѓесљ љрема џеју, Еди из џеја извади љовећи шљос новчаница и љружи Ђомљу, овај их узме, сљави у џеј, на лицу задовољан осмех, љошљаљше Едија љо образу и ушљине ѓа. Приђе Бискују, загледа ѓа, у љом љренуљку зазвони Бискујов мобилни, Ђоме му ѓесљом дозволи да узме љелефон из џеја, Ђоме му ѓа узме, искључи ѓа, загледа ѓа и сљави у свој џеј. Приђе Даници, и њу загледа, љиља љо задњљци, ноѓама, на лицу задовољан осмех, ољљава ѓруди, мриљи се, љушљљо јој исљрѓне ланче са враља и сљави у џеј. Приђе Мерлинки, загледа је, врљи ѓлавом, мирише је, двоуми се, иљак извади дезодоранс и џелу је наљљрица. Приђе Дедици, загледа ѓа, џуљка му браду, шљељка љо образима, ѓесљ љрема џеју, Дедица извади из џеја сљине новчанице, Ђоме љрезрив ѓесљ да новац враљи у џеј, уочи саљи, ѓесљ да ѓа Дедица скине са руке, овај љо и учини, љружи ѓа Ђомљу, овај задовољан сљави саљи у џеј, љошљаљше Дедицу љо образу и ушљине ѓа, изађе са сџене, љошљо им љошаље љољубац.

Извесно време љиљина. Сви се немо ѓледају, ља крене кукање, бусање у ѓруди и џуљање косе. (Сљљизација)

МЕРЛИНКА: *(Публици у љоверењу)*

Људи то је био Ђоме, генерални инспектор позоришне мафије. Бане тако као авет, преткрља нас и нестане, а иначе је способан џовек, темељно школован, и као таквог држава га послала да докторира на том мафиолошком универзитету, у том селу *(Џиѓански)*

Курлеоне, што рекли наша браћа Роми, одбранио тезу, Богзна како, како се то сад каже са одликом, обелио нам Ђоме наш образ црни, некокако бато, а теза му била, да се смрзнеш од науке, чекај да се сетим, слушај амо: “Дијалектичко-есхатолошки аспекти волунтаристичког оверизма као највишег стадија транзљционог прогресивног сачекуљизма у условима Евроатлантских интеграљија”, и умал да заборавам ома постављен за зашљићеног сведока, ома, и то брзометно ,

(Ђесљ са кажљљрсљом)

и можете мислити ома кооптиран у САНУ, по хитном поступку, нису људи хтели да ризикују, свакоме је

своја мила на рамену глава, а за ово што ме њушкао и нашприцао јебаћу му мамицу мафијашку кад тад, полако, ничија није горела до јутра а верујте ми, да се не кунем у унучиће, туширам се свако јутро и вече, чак сам и оног мог скота навикла да се бар једанпут недељно окупа, истина рогачи очи, режи ко питбул, бљује ватру ко аждаја... Шта ми овај уради, мамицу му мафијашку, ови ће да ме олеше од зајеванције...

Приђе јој Дедица зајушивши нос ѡалцем и кажијрсѡом...

ДЕДИЦА: (Измењен ѡлас)
Заврши ли Мерлинка?

МЕРЛИНКА: Шта сам рекла? Шта сам рекла?

ДЕДИЦА: (Публици)
Бог да прости мој “Лонжин” што ми га поклатио мој тата кад сам матурирао...

МЕРЛИНКА: Нешто пред Први свецки рат.

ДЕДИЦА: Не, него пред Први српски устанак.

Приђе Еди.

ЕДИ: (Публици)
Ијао, људи, помагајте, шта да радим, дао ми кум Рале лову да му уплатим веш машину, стара му начисто цркла, јао кума Ружице, мораћеш још неко време да переш на руке, јао!!!

Приђе Даница.

ДАНИЦА: (Публици)
Мање-више једно ланче, и то од овог турског злата, једва 14 карата, мада ми је то једини поклон од оне моје будале, ма нема везе...

Приђе Бискуп.

БИСКУП: (Публици)
Што рече Дедица “Бог да прости” моју моторолу од триста и јаче еврића, а све је радње радила и певала и свирала и сликала, могло сам на њој ајнпресупу да скувам, три јаја на око да испржим, лепо ме опомињала она моја уштва: “Не купуј дилео скуп мобилни, напићеш се, дрпиће ти...” а дрпи ми овај скот трезном... ваљда судбина...

Приђе Рашко насмејан.

РАШКО: *(Публици)*
 Ја, људи прођо' неоштећен, ајд и мене неко зло да заобије. А прстен, видесте ли дивча, разуме се човек, ала ми га завуко онај пиципевац Кедер, а јебаћу му мамицу, где се окренеш превара, а не може то више тако...

Приђе Влада.

ВЛАДА: *(Публици)*
 То није наш производ, то је Слобин производ. Ми демократе еуропске провенијенције и антисрпске турбуленције немамо никакве везе са мафијом, апсолутно никакве... ако треба да се закунем... ето, жив ми Милорад...

ДЕДИЦА: Ајде да радимо, овако можемо до плус минус бесконачно. Ерго, да почнемо...

Из њашине вади њексѝ, њѝо учине и осѝали... Мерлинка њѝо, њолази са сцене...

ДЕДИЦА: Где ћеш, Мерлинка?

МЕРЛИНКА: Да покушам да смућкам кафе.

Мерлинка изађе са сцене.

ДЕДИЦА: Надам се да сте сви прочитали текст...

Глумци њоѝврдно кимају ѓлавом.

ДЕДИЦА: ... Па како је Миња Пантократор, још боље Миња Пингпонгкратор укинуо читаће пробе наша хигијеничарка Мерлинка дала ми је следећу идеју, која ми се чини прихватљивом, заправо да покушамо да направимо, цитирам Мерлинку: “Један експерименталистички, спонтанистички театарски провизоријум, у комбинацији са индивидуалистичком и колективистичком режијом”, завршен цитат, а можете да серкате до миле воље да ми она режира представе.

Уз веселе њошалице сви њрисѝају. Уђе Мерлинка са кафам у малим њласѝичним чашама. Велику чашу даје Влади. Издвоји се и седне на малу сѝоличицу.

ДЕДИЦА: *(Чиѝа из њексѝа)*
 Назив драме “Сицилијанска одбрана”, “Сицилијанка”, писац драме Милоје Павићевић Павика, време садашње, ноћ очи почетка кампање за председника Републике. Локација драме: кабинет кандидата за

председника Републике Милана Кошутића. Лица:
Милан Кошутић,
(Гесӣ ӣрема Бискују)

- изволи, Бискупе!
- БИСКУП: Из добре породице, васпитан, поштен и доброна-
меран. Политички исправан и позитиван.
- ДЕДИЦА: Има нејасно?
- БИСКУП: Све нејасно.
- ДЕДИЦА: Не разумем.
- БИСКУП: На нашој политичкој сцени таквог политичара нема
па не знам како ћу ово да играм.

Смех.

- ДЕДИЦА: Мир, мир, радимо! Душан Кошутић, Миланов млађи
брат, Рашко изволи!
- РАШКО: Сличних карактеристика са Милановим. Познати
шаховски велемајстор, иначе страствен коцкар.
- ДЕДИЦА: Шта кажеш?
- РАШКО: Све јасно, нема проблема.
- ДЕДИЦА: Марија,
(Гесӣ ӣрема Дани)
изволи Дано!

ДАНИЦА: Нежна, тиха, емотивна, поштена...

*Мерлинка ӣенденциозно закашље, Дана ӣрекине чиӣање, остӣали
се смеју...*

- ДАНИЦА: Тај што кашље нек једе говна!
- МЕРЛИНКА: Није, Данче, није, на твој рачун, кунем ти се, овај
проклети дуван...
- ДАНИЦА: Одјеби дуван!
- ДЕДИЦА: Доста! Мерлинка не зајебавај, Дано даље...
- ДАНИЦА: Где сам стала? У вихору рата, на вуковарском рати-
шту искрено се заволела са Душаном. По струци
лекар, иначе Хрватица.
- ДЕДИЦА: Шта кажеш?
- ДАНИЦА: (Цмокне)
Шећерлема.
- ЕДИ: Од бута.

- РАШКО: Упала ти секира у мед.
- ЕДИ: Има да се развалиш од глуматања.
- ДАНИЦА: Пре свега одлично се зна да ја не глуматам!
- ДЕДИЦА: Доста, доста! Боба Павловић, изволи Еди!
- ЕДИ: Миланов школски друг и интимус. Добронамеран.
- ДЕДИЦА: Шта кажеш?
- ЕДИ: Све јасно.
- ДЕДИЦА: Марушић. Владо, изволи!
- ВЛАДА: Тип прагматичног политичара из овог времена. Шеф Милановог изборног штаба.
- ДЕДИЦА: И Владо?
- ВЛАДА: Све у реду.
- РАШКО: Да ниси пишо уз ветар и глумио поштење, и ти си мог'о да будеш неки јебени кандидат...
- ВЛАДА: Полако.
- БИСКУП: Шта полако? Пушке у шаке па плотун по непријатељу!
- ВЛАДА: То је контрареволуција, ја никад не бих пуцао у своје...
- ЕДИ: Е, замлато једна троцкистичка, до просјачког штапа те довели, само што те нису оверили...
- ДАНИЦА: Чекај Владо, чекај човече, ја сам можда глупа за те ваше политичке керефеке али ти упорно браниш оне који отворено раде против свог народа, и који су тебе, који си одбио да учествујеш у њиховим срамним подухватима довели у положај у коме се налазиш. Па о чему се ту ради?
- ВЛАДА: Не разумеш ти то.
- ДАНИЦА: Фала Богу да не разумем, али ми је јасно да је последњи час да нађеш једног доброг психијатра...
- ДЕДИЦА: Доста, доста, идемо! За овај пут и улаз и излаз вам је са оне стране...
- МЕРЛИНКА: Одмах иза имате неке костиме. На брзину сам нешто скрпила за овај пут.

Сви зајечени.

ДЕДИЦА: Па ово ће бити права представа. Мерлин, љубави, па ти си, ти си, немам речи!

ЕДИ: Више вредиш од Миње. На првом састанку предложићу да те бирамо за управника.

МЕРЛИНКА: (*Гес̄и*)
Далеко вам лепа кућа, само ми још то фали. Хвала, хвала!

Глумци изађу са сцене.

ДЕДИЦА: Шта кажеш?

МЕРЛИНКА: (*Сија*)
Оће, оће они, оће кад оћу, маме им га глумачке потерам...

ДЕДИЦА: Дал ће нешто испасти од овога?

МЕРЛИНКА: Чекај, нисам још довољно омирисала.

ДЕДИЦА: Мерлинка, не дамо се душманима.

МЕРЛИНКА: Јок, богами, јок!

На сцену стиује у им̄ировизованим кос̄имима Бискуј и Влада са ѿекс̄иом.

ДЕДИЦА: Радни кабинет кандидата Милана Кошутића. Ти Бискупе седи у ову фотељу, а ти Владо у ову... Тако, а сад слика прва Милан Кошутић и Марушић, изволите господо!

МАРУШИЋ: Ето тако стоје ствари, мој будући председниче Републике.

МИЛАН: Рано је за такво ословљавање, Марушићу...

МАРУШИЋ: Стисли смо колико је могуће у овом тренутку, колико је у овом тренутку дозвољено, не би смело да омане...

МИЛАН: Не волим да се понављам, схватите Марушићу, мене никаква стискања не интересују.

МАРУШИЋ: О томе смо се договорили.

МИЛАН: Касно је, уморан сам, Марушићу.

МАРУШИЋ: (*Хӣро ус̄ане из фойеље*)
Господине Кошутићу, план за сутра имате, ми долазимо тачно сутра ујутро у осам часова по вас.

Милан ѓа ис̄ираћа до врай̄а...

- МАРУШИЋ: *(Излазећи)*
Смем ли да изразим једну жељу?
- МИЛАН: *(Шерейски)*
Ви? Још питате.
- МАРУШИЋ: Замолио бих вас да ме имате у виду за амбасадора у Бразилу.
- МИЛАН: *(Изненађен)*
У Бразилу? Не разумем.
- МАРУШИЋ: Господине Кошутућу, ја кад гледам оне њихове карневале, све ме неки жмарци подилазе...
- МИЛАН: *(Осмехнућ)*
Имаћу вас у виду, не брините.
- ДЕДИЦА: Готово.
(Чииа из тексћа)
Марушић изађе, а Милан приђе компјутеру и загнури се у њега. Сад ти Владо излазиш, тако, а ти Бискупе, седнеш за компјутер и типкаш по њему... Добро, празан ход, то треба испунити. Огласи се интерфон... Ту морамо...
- Мерлинка имјровизује састављеним длановима...*
- МЕРЛИНКА: Господине Кошутућу, жели да Вас види Боба Павловић.
- Сви изненађени.*
- БИСКУП: Ова жена није нормална.
- МЕРЛИНКА: Који вам је мој? Па знате да лепим текст ко с мртвачким лепком.
- ДЕДИЦА: Дабогсачува!
(Чииа из тексћа)
Милан погледа у сат. Бискупе, уморан си, касно је, сутра те очекује напоран дан, али школског друга Бобу Павловића мораш да примиш, разумеш? Уосталом, мојој генерацији школски другови су светиње...
- БИСКУП: У реду је Дедице.
(У нејостојећи иншерфон)
Пустите га!
- ДЕДИЦА: Опет празно, добро, сад мало шеташ по сцени, ипак си нервозан.
(Чииа из тексћа)

Улази Боба Павловић, изволи Еди, тако, три пута се пољубите, само без крљања језика, слика друга Милан Кошутѿић и Боба Павловић, изволите господо глумци.

БОБА: Мишко, можда нисам изабрао најбољи тренутак...

МИЛАН: Човече, моја врата су ти у сваком тренутку отворена.

Пошћо су сели у фойеље.

БОБА: Нејасно је свима, па и мени, изгледа да је Пожаревац постао фабрика за производњу председника.

МИЛАН: Тако му некако испада.

БОБА: Сви смо поносни тобом. Сви те поздрављају и држе ти палчеве... Да их не набрајам, али најагилнији и најгрлатији агитатор ти је Радица Перић, наша драга Рада Перце.

МИЛАН: Моја драга цафтарица, Рада Перце. Ех, мој Бобо, лепа су то времена била. Све срдечно да поздравиш и свима да се извиниш због блокаде мога телефона. Гужва је гадна, време ми је испланирано у минут.

БОБА: Сви смо сагласни у једном: последњи је тренутак да Србија најзад добије поштеног председника. Мишко, човече, наша напаћена Србија ти верује, то много значи. Човече, главу горе, сурсум цорда, што би рек'о наш професор латинског, Лазица.

МИЛАН: Лепи Лазица, стари шармер..., а о овом веровању не знам шта да ти кажем, мој Бобо, тај наш напаћени народ толико је пута бескрупулозно преварен, изманипулисан до мрцварења разним обећањима, да ми се чини да никоме више не верује. Бобо, пратиш преко медија моје изјаве, човече, утроба ми се цепа када морам да обећавам што апсолутно није изводљиво, али је то тако...

БОБА: Народ је, мој Мишко, по свом устројству предодређен да верује у бољу будућност, да није те вере, он би се претворио у крдо незадовољника који као стампедо све пред собом гази.

МИЛАН: Интензивно размишљам о том стампеду. Он као да нам је неопходан. Међутим, они које он треба да прегази обично се на време склоне.

БОБА: Ако сви знаци не варају ти ћеш да победиш...

- МИЛАН: Рекло би се да си у праву.
- БОБА: Наше, ничим укаљано дугогодишње другарство и пријатељство даје ми право, а и осећам обавезу да ти кажем следеће: народ којим ти треба у наредно време да управљаш прошао је кроз страшна искушења, од ислама и прозелитизма, па проклетог бољшевизма допао је у немилосрдне канџе глобализма, да не помињем домаће зликовце који су увек и здушно помагали српске душмане.
- МИЛАН: Хоћеш да кажеш да је народу измењен ментални склоп?
- БОБА: Управо то. То није више Немањин и Крађорђево народ, Обилиће и Мишиће српска мајка више не рађа. Како ћеш изаћи на крај са страним и домаћим зликовцима, нека ти је Бог у помоћи...
- МИЛАН: Бобо, из ове српске коже се не може.
- БОБА: Сматрам да си свестан чињенице да ћеш преузети српски народ у његовом најтежем тренутку у историји.
- МИЛАН: Можда није баш тако.
- БОБА: Јесте, јесте, лакше је било и Милошу када је са турским пашама пролазио кроз шпалир обешених и на колац набодених Срба, лакше је било и великом војводи Живојину,
(Устјане и њоклони се слици на зиду)
када је гладним и босим војницима - витезовима командовао јуриш на мрског непријатеља...
- МИЛАН: Сматраш да сада нема наде?
- БОБА: У то сам тврдо убеђен. Неко огромно и страшно зло су нам смислили ти светски моћници, а за реализацију тог зла, нашли су, рекло би се, најгоре Србе.
- МИЛАН: Добро ми је познат твој патриотизам, али ми се чини да понесен њим мислиш кратко и пристрасно, можда је истина да су управо ти издајници свога народа како их ти називаш највеће патриоте.
- БОБА: То би тек било фатално. Ако би то било тачно, тек онда нама нема спаса. Па они, Мишко, на нашем искорењивању раде отворено, без стида и зазора, можда због презаузетости ниси прочитао претпо-

следњи НИН”. Па тај одвратни Џеми Шеј, држећи неко предавање студентима на тамо неком њиховом универзитету, отворено говори да су они организовали прво Улица Васе Мискина, затим, пијацу Маркале, па и Рачак, да би нахранили алу, а под алом подразумевају америчко јавно мњење, а све са циљем да би на нас могли да баце своје погано застарело оружје... Затим каже...

- МИЛАН: Да ће сваку бачену бомбу да нам наплате...
- БОБА: Ипак си прочитао. Да им је следећи задатак да по свађају српске политичаре приоритет.
- МИЛАН: Дивиде ет импера, стара јеврејска мудрост о владању.
- БОБА: Мада сам свестан да си ти у ово боље упућен, чини ми се да је Милошева мудрост једина твоја опција: како би рекао Добрица, извини, мораш цео да им се увучеш у дупе, па да их изнутра рецкаш.
- МИЛАН: То ми једино остаје, мада мој друже, с њима нема преговарања, они само издају наређења. Ако се у нешто уздам, то је стрпљење. Познајеш ме добро, знаш да је то моја главна врлина.
- БОБА: Знам, Мишко, знам, али такође знам да си поштен и моралан човек, и прилично својеглав, а то су лоше референце на овом нашем вучјем политичком простору и у овом времену глобалистичког једноумља, па се бојим да не упаднеш у исту замку у коју је упао онај наш несрећник, хашки сужањ. Ја рекох што ми је било на срцу, касно је, Мишко, ја бих да кренем...
- МИШКО: *(Меким ѿокрећом руке ља вратиѿи у фойшељу)*
Седи, човече, седи, није ваљда дотле дошло да и са тобом водим само политичке разговоре.
- БОБА: Срео сам се са Дућом.
- МИЛАН: Ретко се виђамо. Све се бојим да међу нама не дође до раскола. У каквом је стању? Шта ради?
- БОБА: У пристојном. Каже да већ пола године не игра ништа. Чуо си, претпостављам, да су га Глига, Бора Ивком и Матула водили у Грачаницу, и да се на књигу, пред Артемијем заклео...
- МИЛАН: Чуо сам. О, Господе на небесима, ако те има...
- БОБА: Даће Бог.

- МИЛАН: Мада... ово му није први пут да се у цркви заклинје, да не будем скептик. Та његова проклета коцка, превремена је отерала у гроб наше родитеље, брак му разорила, умало и мој брак да пукне. Све што смо стицали отишло је на његову коцку. Брат ми је, волим га као зеницу ока, али на крају сам снаге, не могу више, нека ми Бог опрости.
- БОБА: Коцка је, мој Мишко, најпоганија човекова страст, највише га кињи и разара. Шта направи од онако дивног младића. Мишко, беше ли згоднијег и лепшег младића од њега? Беше ли девојка која у њега није била заљубљена. Так генерације. Свестран спортиста, велика нада пожаревачког Младог Радника, кошаркаш, рукометаш, одбојкаш без премца, па знаш шта нам је све радио чак и у пинг-понгу, затим студент генерације на електротехничком, омладински првак света у шаху, човече, у двадесетпрвој години најмлађи наш велемајстор...
- МИЛАН: Синоћ ми се јави његова Дора, жели ми успех на изборима.
- БОБА: Како је она? Како деца?
- МИЛАН: Како мора. Чини ми се да још пати за њим.
- БОБА: А деца?
- МИЛАН: Марко, исто као он, најбољи на електротехници, али за њега неће ни да чује.
- БОБА: Није повукао жицу на оца?
- МИЛАН: Дора ми каже да није, иначе, као што знаш, у њиховој кући је забрањено држање ма чега што подсећа на коцку.
- БОБА: А Маша?
- МИЛАН: Цвејићка ми каже да одлично напредује, и да уколико овако настави, да ће од ње да направи сопран светског формата, иначе, много пати за њим.
- БОБА: Женско дете.
- МИЛАН: А твоји?
- БОБА: Моја Драгиња каже да ми је од невиђања заборавила лик. Кад уђем у кућу обично ми каже: "Господине, не могу да се сетим ко ви бесте".

- МИЛАН: А Дарко?
- БОБА: Није лош дечко. Апсолвирао на економији.
- МИЛАН: Већ? Како јури време, као да си га јуче уписивао. А Ана?
- БОБА: Друга година на фармацији, добро учи, али са њом сам имао проблеме.
- МИЛАН: Чуо сам.
- БОБА: Кратко сам је био изгубио из вида и умало да буде велико зло, до хероина била дошла.
- МИЛАН: Како је сад?
- БОБА: Рекло би се да се извукла без последица. Много ме задужио доктор Крсмановић из Драјзерове, сећаш га се свакако, забављао се са нашом Јацом, Јасмином Прегл из друге клупе... Много дугујем том човеку, биће прилике да му се одужим.
- Боба хйео да крене...*
- БОБА: Касно је Мишко, сутра те свакако чека напоран дан.
- МИЛАН: Седи још мало.
- БОБА: Играте ли Душан и ти мало цугера?
- МИЛАН: Ређе у последње време.
- БОБА: Хвали се да те разваљује са топом форе.
- МИЛАН: Ма, ни говора. Знаш да је он спораћ за цугер. Ја сам у егалу, истина ретко, добијао и Љубу и Давида, чак и Јањуша, са Бором имам чак позитиван скор, са Катуним такође...
- БОБА: Ради ли још мој једини и глупи брате и певаш ли му још Сојцицу?
- МИЛАН: *(Смеје се)*
Како без тога.
- БОБА: Знаш да смо специјално долазили да вас потпаљујемо...
- МИЛАН: Их, како да не знам. Ми смо били у неком специјалном односу братске конкуренције...
- БОБА: Вала баш у специјалном. У свему сте били љути такмичари.
- МИЛАН: Чак и ко даље пљуне.

- БОБА: А на крају ти секирче, он нож, или обрнуто.
- МИЛАН: Ех, наша сирота мајка шта је препатила...
- БОБА: А волели сте се, такође на необичан начин, сећам се, ми смо већ били студенти, а он мислим да је тек био матурирао, ми седимо у башти Дунав кад нам дојавише да га оне петровачке барабе туку на игранци у башти у дому ЈНА, како си скочио...
- МИЛАН: Да, много се волимо, али нашински...
- БОБА: *(Усџаје и креће)*
Мишко, свакако је време да кренем.
- Крећу њрема врајџима...*
- МИЛАН: Попричасмо се као некад, стари друже. Све да поздравиш.
- БОБА: Хоћу, Мишко, пардон, господине председниче.
- МИЛАН: И то може да ме снађе. Лака ти ноћ пријатељу.
- БОБА: Такође и теби.
- Боба изађе, Милан крајџко шејџа сценом, седне за сџо. Замџшљен.*
- МИЛАН: *(У инџерфон)*
Мандићу, сутра до осам нисам ни за кога доступан, осим знаш за кога.
- ДЕДИЦА: Одлично је било. Видиш кад прочиташ текст како иде ко по лоју. Боба изађе, Еди тутањ, Милан нервозно шета сценом, зева, седне за компјутер, устане, замџшљен је, и овде има празноћа.
(Чијџа из џексџа)
“Глас из интерфона”, Мерлинче изволи...
- МЕРЛИНКА: *(Имџровизује)*
Господине Кошутџићу, ваш брат Душан жели код вас, каже да је хитно.
- ДЕДИЦА: Хвала Мерлин.
(Чијџа из џексџа)
Милан узнемирен, опет шета сценом, нервозан. Улази Душан Кошутџић, Радоше улази! Тако, тако, слика трећа Милан Кошутџић и Душан Кошутџић, изволите браћо глумци!
- ДУШАН: Мишко, сипај ми неко много жестоко пиће.
Милан доноси флашу и чашу. Сџџа џиће у чашу.

- ДУШАН: У ту Хрватицу Марију био сам се много заљубио, а рекло би се и она у мене. Заљубљеност је прерасла у дивну љубав, и ја је, Милане, неизмерно волим.
- МИЛАН: Ниси ваљда њу убио? Из љубоморе, из појма немам ког разлога.
- ДУШАН: Не буди неукусан и ако хоћеш саслушај ме. Убеђен сам да је одлучила да се не враћа у Хрватску већим делом због љубави према мени, а мањим од страха од хрватског реваншизма.
- МИЛАН: И...?
- ДУШАН: Она је била удата и имала мужа у Карловцима.
- МИЛАН: Ниси ваљда њега убио?
- ДУШАН: Јесам.
- МИЛАН: Господе Боже, које сам ти зло учинио? Зашто ме овако кажњаваш? Причај, причај. Како се то десило, како си уопште дошао у контакт са њим?
- ДУШАН: Мишко, бојим се да ћеш бити лош државник, па ти уопште не умеш човека да саслушаш.
- МИЛАН: Ова примедба у овом тренутку ти је неумесна. Причај већ једном.
- ДУШАН: И покушај да запамтиш да је стрпљење фактор од пресудне важности не само у политици већ уопште у животу.
- МИЛАН: *(Љућито)*
Хвала, запамтићу.
- ДУШАН: Тај њен муж је посрбљен Бугарин из околине Пирота и радио је у хрватском ДБ-у. По свој прилици он је патолошка личност – садиста, јер је над Маријом исказивао најниже нагоне. Два убода ножем, паљење бензином, па је на лицу имала 16 операција, а све ово на суду је морала да преставља као нехат, и то све због сина кога неизмерно воли и пати за њим, а то дете је тај зликовац нељудски тукао, за ноге бесио...
- МИЛАН: Знаш ли име том зликовцу?
- ДУШАН: Знам. Божидар Панев, познат као Божа Пане.
- МИЛАН: Остале податке о њему немаш?

ДУШАН: Не. По завршетку рата, после Ердута и Дејтона '95-те године доведем је овде и прво је запослим у Жабару, у њиховом Дому здравља. Ти се сећаш оног Шуце милицајца, оне пацерске замлате, који се за мене лепио ко фластер. Е, тај Шуца је тада био командир станице милиције у Жабару и био је преузео бригу за Маријину безбедност... Битно сам испустио. Кратко време по нашем доласку овде, Марија добије претњу од њега да ће да је ликвидира "ма где се налазила и ма ко да је штити". Први покушај његове претње десио се у Жабару. Једне вечери када се враћала из посете неком болеснику из мрака је пуцано на њу, али срећом, буде погођена само у раме. Шуца је муњевито реаговао, блокирао путеве према Пожаревцу и Свилајнцу и ухватио починиоца. Одмах га је предао надлежнима у Пожаревцу да би сутра био позван у Београд, где му је одређена служба наредила да случај заташка. Марији је метак из рамена извадио у Пожаревачкој болници мој школски друг Перке, знаш га, мали плави, миран дечко био, становао код станице у оним црвеним зградама. Пошто је зликовац знао место Маријиног пребивалишта, био сам принуђен да је дислоцирам у Крњево, и то под лажним именом и презименом, исто преко једне шаховске везе, а било ми је и ближе за посећивање. У Крњеву се догоди реприза Жабара, само што је убица, на срећу промашио, али под окриљем мрака побегло.

МИЛАН: Човече, ништа лакше за те зликовце, они су само пратили тебе.

ДУШАН: Био сам свестан тога, и све сам чинио да будем што мање упадљив. Елем, после овог другог случаја у Крњеву било ми је јасно да тај зликовац има упориште у ДБ-у и да се не шали. Морао сам да нађем оптимално решење за њену безбедност, и одлучим се да је доведем у Београд. Непосредно пре тога у Варни, читао си сигурно, освојим прво место и награду од 70 хиљада тадашњих дојче марака. Од тих пара закупим лепу, малу, комфорну кућицу на Црвеном крсту, у Тимочкој 26, која има улаз из две улице, и сместим је ту, наравно без пријаве. У тој кућици била је у некој врсти кућног притвора, ретко је излазила, а шминком и бојом косе изменила спољ-

ни изглед. И ноћас око поноћи кренем тамо. Врата су била откључана, а увек су била закључана, и отварала ми је само после договореног знака. Светла упаљена, мени сумњиво па најтише могуће, мајчим ходом уђем у собу и затекнем следећи приказ: Марија, нага седи везана канапом на столици, а преко устију залепљен селотејп. Испред ње човек, мени окренут леђима, оштри бријач на оној берберској направи са кожом, не знам како се зове... човек се инстинктивно окренуо према мени, и ја сам се буквално целим телом бацио на њега, улетео у њега, он је пао, и спустио бријач и ону нараву, оборио Марију на под, и при том потиљком ударио у радијатор. Ја сам одмах скинуо Марији селотејп са устију, одвезао је, и када смо пришли зликовцу убеђени да је само у несвести, на жалост Марија је само констатовала смрт.

МИЛАН: Господе Боже!

ДУШАН: После краћег договора одлучимо да леш, под окриљем мрака изнесем из куће. Тако и учиним. Ноћ – мркли мрак, чини ми се да ме нико није видео.

МИЛАН: И где си га оставио?

ДУШАН: У шипражје иза позоришта на Крсту, тачније иза биоскопа Авале.

МИЛАН: Да ли је имао још нешто при себи?

ДУШАН: Јесте. Актовку Самсонајт.

МИЛАН: И актовку си бацио поред њега?

ДУШАН: Да.

МИЛАН: Гадно, много гадно... Шта сада урадити?

ДУШАН: Позови Перу Рилака, главног ДБ-ејца, колико знам врло сте присни, а чујем да је и поштен човек.

МИЛАН: Брате, све је то тачно, али у оваквим ситуацијама политичар не сме да има ни у кога поверења. Био бих му вечити дужник, и могао би да ме има у шаџи целог живота.

ДУШАН: Мишко, побогу!

МИЛАН: Дућо, таква је политика, а то би била сицилијанска одбрана којој нисам склон.

- ДУШАН: У супротном ризикујеш аферу. Ти знаш да би то била посласаница за противничку страну, а медији, новине, телевизија, халабука...
- МИЛАН: Не бојим се од тога. Може све чак да крене ка добром.
- ДУШАН: И шта сад?
- МИЛАН: Марија има мобилни?
- ДУШАН: Има. Нестрпљиво чека да се огласи.
- МИЛАН: Одмах јој јави да крене овамо. Нека дискретно отпешачи до Булевара, знаш поред стадиона Раднички, па кроз Жарка Зрењанина, па тамо нека узме такси.
- ДУШАН: Значи, одустајеш од сицилијанке?
- ДЕДИЦА: Одлично. Има ли у овој заврзлами нека нелогичност?
- БИСКУП: Рекло би се да нема.
- РАДОШ: Много се прича, Дедице, много речи, бојим се...
- ДЕДИЦА: У праву си, морамо то некако да разбијемо, видећемо. Мерлин, љубави и супервизору мој, како ти се чини?
- МЕРЛИНКА: У почетку бјеше реч, и ријеч бјеше у Бога, и Бог бјеше ријеч...
- ДАНИЦА: И шта ти је то сад?
- МЕРЛИНКА: Јеванђеље по Јовану, госпођо глумице Незналичка!
- ДЕДИЦА: Идемо, идемо, ти се Радоше, издвојиш са стране, типкаш по мобилном и причаш, а ти, Бискупе у интерфон... Мандићу, када буде дошла једна госпођа, одмах је доведи горе.
(*Чииа*)
Милан и Душан шетају нервозно сценом, добро, изволите...
- ДУШАН: Претпостављам да знаш колико ми је тешко због овога.
- МИЛАН: Ово је још један доказ да је живот чудо и да не може све да се предвиди.
- ДУШАН: Мишко, брате проклетом коцком свима сам вам загорчао живот.
- МИЛАН: То је сад небитно. Управо пред твој долазак био ми Боба... и рече ми да си се пред Артемијем заклео.

- ДУШАН: Јесам. Али уколико се будем ослободио тога порока, највећим делом ће бити због Марије.
- МИЛАН: Знам те као човека не сувише оптерећеног женама... Марија је рекло би се дивна особа.
- ДУШАН: И много више од тога.
- МИЛАН: Како реагује на твоју коцку?
- ДУШАН: За све ово време реч прекора ми није упутила'.
- МИЛАН: Необично. Шта је са сином који је остао са тим зликовцем?
- ДУШАН: Да употребим твоје речи: невероватна прича. Са непуних 14 година, одмах по завршетку рата, без икаквих докумената збрисао је у Италију...
- МИЛАН: И тамо се одао свему и свачему?
- ДУШАН: Не. Тај Далибор је острашћен за аутомобиле. Ако је тачна прича која је разним каналима дошла до Марије, по доласку у Италију он је данима обигравао испред Фиатове капије, обезбеђење га ритало као кученце, али мали је издржао. Неком из фабрике се допала његова упорност, примили га, прво био потрчко за све, па помоћник монтера за замену гума на тркама, па монтер, сада је у тој Фиатовој ергели младих, перспективних возача Формуле.
- МИЛАН: Приморан сам да се понављам, али живот је ипак чудо.
- ДЕДИЦА: Стоп. Готово. У реду је.
(*Чииа*)
Сад глас из интерфона, изволи Мерлинка...
- МЕРЛИНКА: Она госпођа је стигла.
Бискуј у инџерфон: Одмах је доведи.
- ДЕДИЦА: (*Чииа*)
Милан и Душан у нервозном ишчекивању.
Улази Марија.
- ДЕДИЦА: Дано изволи, Радоше одмах јој приђеш, чврсто се загрлите, тако, перфектно...
- ДАНИЦА: Шта ме стискаш манијаче, спљеска ми сисе!
- МЕРЛИНКА: Да су бар неке.
- ДЕДИЦА: Умукни Мерлинка!

Дана скида црне наочале, ѿерику, свлачи манӣил...

ДУШАН: Мишко, ово је моја Марија.

МИЛАН: *(Љубећи јој руку)*
Много ми је драго што вас упознајем.

ДУШАН: Нећемо тако, брате, снајки се не љуби рука, и не обраћа јој се са Ви, Снајка се љуби, зна се где, и обраћа јој се у другом лицу једине.

МИЛАН: Моја грешка. Добро ми дошла, снајка.
(Три ѿуӣа је ѿољуби у образ)
Седи, раскомоти се, чиме да те послужим, хоћеш неко пиће, да ти спреим нес...

МАРИЈА: Хвала, господине Кошуте..., пардон, управо не знам како да Вас, да те ословим.

ДУШАН: Девере, Марија, девере, он ти је девер, деша...

МАРИЈА: Определићу се за девере. Девере, пиће не употребљавам, али би ми један нес пријао.

Милан мӯӣи нес, Душан и Марија се држе за руке и нежно гледају.

МИЛАН: *(Доноси нес)*
Снајка, сада можеш да будеш спокојна, на сигурном си.

МАРИЈА: *(Тихо)*
Ипак се много бојим. Душане, шта ће бити са нама.

ДУШАН: Све ће бити у реду, не брини.

МИЛАН: Опустите се, снајка, па онда ти и ја морамо да попричамо.

МАРИЈА: Девере, на одређен начин ја могу да будем узрок могућих поремећаја твоје изборне кампање, и због тога ми је много жао.

МИЛАН: Божја воља снајка, а сада на сва питања мораш прецизно да ми одговараш, да бих могао да нађем најоптималније решење.

МАРИЈА: То се подразумева.

МИЛАН: *(Пош̄ио је узео блок и фломас̄тер)*
Опрости што ће ово личити на полицијско ислеђење.

МАРИЈА: *(Први ѿуӣ уз осмех)*
Не мари.

МИЛАН: Тачно име и презиме твога покојног мужа.

- МАРИЈА: Божидар Панев, познат као Божа Пане.
 МИЛАН: Име оца и мајке.
 МАРИЈА: Стојко и Ковиљка.
 МИЛАН: Када и где је рођен?
 МАРИЈА: 22. 06. 1946. године у Брестовцу код Пирота.
 МИЛАН: Школска спрема?
 МАРИЈА: Дипломирани правник.
 МИЛАН: Где је радио?
 МАРИЈА: У Државној безбедности.
 МИЛАН: Знаш ли у коме је одсеку радио?
 МАРИЈА: То ми није познато. О томе није причао.
 МИЛАН : *(Полазећи ка сџолу)*
 Истрага је завршена. Јел да нисам строг иследник?
(Пишка њо комјјуџеру)
 Сада да видимо шта кажу књиге староставне.

Душан и Марија приђу сџолу и сџану му иза леђа.

- МИЛАН: *(По комјјуџеру)*
 Панев, Панев, Никола од оца, није тај, даље, даље,
 Панев, нема га на шифри која ми је доступна, за
 специјалку морам да тражим дозволу за прикључење.

Узима мобилни, пишка бројеве...

- МИЛАН: Милан Кошутећ. Прикључите ме на специјалку. Мало стрпљења. Ускоро ћемо све знати о том зликовцу, бог нека ми опрости,
(Тийка на комјјуџеру)
 Панев, Панев, Панев, ево је цвећка: Панев Божидар, Божа Пане, конспиративно име Братко, од оца и мајке, и тако даље, и тако даље, гимназију завршио у Пироту '71-72. године. Исте уписао правни факултет у Београду, дипломирао '76 са просечном оценом 8,95, опа, ми би требало да се знамо, он је само две генерације испред мене... Војни рок у Добоју 77-78. год. у војсци примљен у СК. Види Бога ти. 03. априла '78 ступио као приправник у Р. О. "Електротехна". 30.-ог јула исте године, по препоруци Саве Новаковића, ах а, значи Сава..., тадашњег начелника СУП-а Града постављен за млађег инспектора у СУП-у Стари Град. Због изванредних способности и резултата рада, 25. 06. '81. прелази у ДБ, шифра, није важно.

Перфектна полицијска каријера. По специјалном задатку 01. 10. '84. премештен у Карловац. После рата наша инсталација у Хрватској, опа истовремено ради и за албанску, опет опа бато, по последњим изворима и за бугарску тајну службу. Божидар није био ситна риба. Тренутно се налази у Београду на извештају. Служба му исплатила заостале хонораре у износу од 36 хиљада евра, али му одредила пратиоце шифровано да га прате, ликвидирају га у погодном тренутку и поврате новац, ето, то вам је то.

Од радно̄ с̄иола свӣ ӣређу на мало̄ӣређашња мес̄ӣа.

МИЛАН: Значи, Братко.

МАРИЈА: Нисам то знала.

ДУШАН: Мишко, шта сад?

МИЛАН: *(Гледа у часовник)*

До осам морамо ово да рашчистимо и одредимо стратегију. Душане, ко је власник закупљене кућице?

ДУШАН: Неки тип који живи у Бечу.

МИЛАН: Посредством кога си закупио кућицу.

ДУШАН: Преко не много познате агенције.

МИЛАН: Осим вас има ли још ко кључ од кућице?

ДУШАН: Нема.

МИЛАН: Снајка, сматраш да те није нико посебно запазио?

МАРИЈА: Убеђена сам у то.

МИЛАН: Бријач и она справа за оштрење, не знам ни ја како се зове, остала је у кући?

МАРИЈА: Да.

МИЛАН: Душане, зна ли још ко о кућици?

ДУШАН: Нико.

МИЛАН: Не може тако. Знају они који су те пратили па јавили Братку.

ДУШАН: Хоћеш да кажеш да Марија још није сигурна.

МИЛАН: Управо то.

ДУШАН: Мишко, постоји ли могућност да је служба као компензацију помагала Божидару да ликвидира Марију.

- МИЛАН: У принципу, то не би смело, али времена су зла, све је могуће.
- ДУШАН: Ако је Божидар наручио убиство? Лепо наручио и платио.
- МИЛАН: Постоји могућност да је Божидару неко из службе приватно дуговао, и то се дешава, али сада Божи-дарева смрт поништава дуг, а самим тим престаје разлог за ликвидацију.
- ДУШАН: А ако је наручено?
- МИЛАН: Зависи од морала агенције, али опет ако је наручилац мртав, па макар и платио, мислим да и они више немају ни разлог ни обавезу да ликвидирају Марију.
- ДУШАН: Твој пријатељ Рилак, мора да је у све био упућен?
- МИЛАН: Слушај, наше тајне службе, као и већина тајних служби, не раде синхронизовано, па сам убеђен да би Пера Рилак реаговао да је знао, прилично смо присни.
- ДУШАН: Значи да Марија још увек није сасвим безбедна.
- МИЛАН: Тако је. Овде остајете до јутра, а онда је водиш у конспиративан стан, за који само ја знам, за сваки случај.
- ДУШАН: А актовка с еврима?
- МИЛАН: Пропустио си прилику да се обогатиш, шалу на страну, али случај није безазлен. Има пуно нејасноћа. Пре свега ми не знамо ко је зликовцу пружао логистику из саме службе, јер и у случају да је убиство наручено из агенције, опет је неко из службе био упућен. Постоји само теоретска могућност да је заварео пратиоце.
- ДУШАН: Чини ми се да хоћеш да тврдиш да су ме пратиоци ипак видели са лешом.
- МИЛАН: Управо то.
- ДУШАН: У том случају, пошто нису реаговали, а знали су ко сам...
- МИЛАН: Браво, брате Душане. То је највероватнија варијанта. Они су одмах преко мобилног консултовали службу и... наређено им је да не реагују, да би ме имали у шацци, рачунајући да ћу бити толико наиван да се приклоним сицилијанској варијанти, тј. прикривању.

- ДУШАН: У том случају, пошто Марију сместим у сигурно, ја се пријављујем полицији.
- МИЛАН: Друго нам ништа не преостаје.
- МАРИЈА: *(Уилашена)*
Ја се бојим за Душана.
- МИЛАН: Снајка, Душан ће после изјаве у полицији да ти се врати жив и здрав, без бриге.
- ДУШАН: Немам ја срећу да ми брат постане председник државе па да ми купи једну нову гарнитуру шаха.
- МИЛАН: По мојој тренутној процени овај случај, уколико се маркетиншки добро пласира, може да буде онај језичак на гласачкој ваги који ће да одлучи изборе, а што се тиче нове гарнитуре шаха, не знам шта ћу да радим, шеф мог изборног штаба, Марушић, тражи ми амбасадорско место у Бразилу, ти нову гарнитуру... Снајка, имаш ли ти неку посебну жељу, пардон, опрости, ми те и не питасмо слажеш ли се ти са овим планом, имаш ли неку примедбу?
- МАРИЈА: Немам примедбе, бојим се за Душана, и срце ми се радује и горди што сам упознала двојицу поштених људи и, што ће напаћена Србија најзад добити поштена Председника.
- МИЛАН: Хвала, снајка, хвала. А сад би био ред да се ти и ја боље упознамо. Причај ми о себи, драга моја снајка.
- ДЕДИЦА: Стоп, хм, да, не знам шта да мислим...
- РАДОШ: Занимљиво, али брате статично.
- ДАНИЦА: Слажем се, али мени реченице одлично падају на језик...
- ЕДИ: Има причу, има интригу, али публика се већ дуже време усмерава према керефекама...
- МЕРЛИНКА: Према амерским педерлуцима и скандинавским недојебицама.
- Сви се смеју.*
- ДЕДИЦА: Све је то тачно, видећемо, проценићемо, ајде да ово завршимо Дано, ти наступаш, твоје царство...
- БИСКУП: Па нек' Мерлинка пукне од муке.

МЕРЛИНКА: Слабо ме цениш, Бискупе, више бих волела да Дана уради ово како ваља, него да ми Миња исплати све заостале плате.

ДЕДИЦА: Добро, добро, Дано бриљирај, слика пета...

МАРИЈА: Ја сам Хрватица из Истре, тачније рођена сам у Ријеци. Колико сам ја могла да утврдим, моји преци дошли су из Западне Србије средином 18-ог века у оних дугачким миграцијама. Прадедовско порекло осећала сам целог живота и у себи патила због честих неправди и злочина који су чињени српском народу. Подразумева се да ту патњу нисам смела да претворим у реч. Исто нисам тачно утврдила под којим условима и притисцима су моји преци прешли у католичанство. Па смо ми од Мраовића постали Мраваци. Мраовића има по целој Србији. Постоји или постојала је улица овде испод Вуковог споменика са називом “Мраовићево сокаче”, по свој прилици по неком мом претку. Један Мраовић је диван српски песник и преводилац. Потичем из средње грађанске класе. Моји прадеда и деда по мајчиној линији били су лекари. Моје животне недаће почеле су мојим рођењем. Моја мајка је мене зачала у љубавном заносу са војником – Србином из Ужица. Мој деда Мирко Мравак, смела бих се похвалити, тада пулмолог светског значаја, строго патријархалних назора, сазнавши за поодмаклу трудноћу своје млађе кћерке, истог момента је одстранио из куће, пустио браду, навукао црну кошуљу коју је до краја живота носио и забранио себи одлазак у кафану, међу људе, а по природи је био друштвен човек и боем. Нашавши се скоро у безизлазној ситуацији, моја мајка и њена старија сестра, дакле, моја тетка, којој је већ била утврђена неплодност, направе договор, у тим условима најприхватљивији за моју мајку и мене, да ме тетка, одмах по мом рођењу усвоји. Тако и ураде, па сам ја моју мајку звала тето, а тетку мама.

МИЛАН: Господе Боже!

МАРИЈА: Моја тета – мама, по струци је била правник и била је на функцији управник женског затвора у Ријеци. Затворенице су пиштале под њом. Тешко ми је да причам како је са мном поступала, довољне су две речи: грозно и нечовечно.

- МИЛАН: Ја се стално понављам, али принуђен сам да опет кажем: Господе Боже! Снајка, опрости ми на радозналости: како је поступао са тобом теча – тата или тата – теча, свеједно, и опет опрости, јеси ли виђала мајку, хтедох рећи мама – тету или тета – маму, о Боже, ако постојиш...
- МАРИЈА: Тај мој теча – тата, тај дивни Никола Кереш, иначе судија окружног суда у Ријеци и твој брат Душан две су једине особе које су ме у животу волеле и уливале ми веру у живот.
- МИЛАН: А мајка?
- МАРИЈА: Мајка? Њу сам виђала до поласка у школу, и у тим сусретима нешто топло, нисам у стању да објасним, струјало је кроз мене.
- МИЛАН: А шта је било са њом?
- МАРИЈА: Одала се лаком животу и једноставно нестала.
- МИЛАН: И никада је више ниси видела?
- МАРИЈА: Никада.
- МИЛАН: А биолошки отац?
- МАРИЈА: Он живи у Ужицу и никад није изразио жељу да ме види.
- МИЛАН: Ти си свакако имала жељу да га видиш?
- МАРИЈА: Док нисам упознала Душана, била сам у дилеми, сада више нисам.
- МИЛАН: А тај твој Далибор, тај будући Шумахер?
- МАРИЈА: Упркос томе да у његовом срцу има места само за аутомобиле, ја га неизмерно волим.
- МИЛАН: Очев ментални склоп?
- МАРИЈА: Управо тако.
- Извесно време сви ћуше.*
- МИЛАН: Зашто ниси тражила заштиту од деде, бабе?
- МАРИЈА: Мој честољубиви деда није желео да ме види. Иначе, судбина моје мајке убрзала је његову смрт.
- МИЛАН: А бака?
- МАРИЈА: Бака? Она је била племенита жена, али сувише нејака да би се супротставила горопадној кћерци.

МИЛАН: А остала родбина?

МАРИЈА: Нису желели да се мешају, а ја сам била одвећ заплашена.

Ојей̄ крај̄ко̄ хӯшање.

МИЛАН: Још једно непријатно питање: Кад си сазнала да си усвојено дете?

МАРИЈА: Упркос строгим мерама предострожности и забрани да имам и другарицу и друга, то по природи ствари не може да се сакрије.

МИЛАН: Апсолутно.

МАРИЈА: У 13-ој години, похађала сам 6-ти разред осмољетке, на часу биологије, тога ћу се дана сећати целог живота, не из дечије пакости, не свакако, најбоља другарица ми је шапатам рекла истину.

Извесно време̄ тӣшина.

МАРИЈА: Ја сам се тада онесвестила тј. колабирала.

МИЛАН: О, госпoде! Да ли је после тога та монструм мама – тета променила понашање према теби?

МАРИЈА: Крајње заплашена нисам смела да јој то поменем.

МИЛАН: *(Ганӯи)*

Сада ми је јасно зашто мој брат не испушта твоју руку, а све сам више убеђен и радостан да ће да се ратосиља проклете коцке.

МАРИЈА: Да је он мени жив и здрав, даће Бог.

Ојей̄ крај̄ко̄ тӣшина.

МИЛАН: Како налете на тога зликовца Божидача, нек' ми Бог опрости.

МАРИЈА: Будући да сам са одличним матурирала, и имала жељу да наставим породичну традицију, уписала сам медицину. Желела сам да помажем људима. Иако постоји медицински факултет у Ријеци, тета – мама је инсистирала да студирам у Загребу, да би ме изоловала из средине. Сместила ме је код једне даље рођаке девојке – уседелице са строгим упутствима како да контролише моје понашање и кретање по принципу стан – факултет и факултет – стан.

МИЛАН: Кућни притвор, кавез?

- МАРИЈА: Управо тако.
- МИЛАН: Под тим околностима ти си била лак плен.
- МАРИЈА: Цела истина. Наводно питајући за неку улицу када сам се враћала са факултета, пришао ми је у Франкопанској улици. Не могу да објасним како сам прихватила његов позив на кафу, или заправо одлично знам зашто сам прихватила: морала сам пред неким да истоварим мој тежак товар јада и чемера. Како ме је, као ганут слушао... Склона сам да тврдим да је сваки човек пре свега глумац.
- МИЛАН: Ниси далеко од истине.
- МАРИЈА: Том приликом ми је све рекао, и ко је, и одакле је, и чиме се бави. Тада ме је на неки начин верио. Казао је да ће за 15 дана да добије премештај у Загреб и стан, и да ће онда да ме украде. Тада сам први пут чула за српски обичај крађе девојке. Да ли сам му поверовала? Свакако да нисам, али можете претпоставити да сам се до ушију заљубила.
- МИЛАН: Сасвим нормално.
- МАРИЈА: Из опрезности, наравно из страха, казала сам му само име и презиме и распоред предавања и вежби на факултету. 14-ог дана по нашем сусрету, баш сам имала колоквијум из "патофизе", он је бануо као дух на факултет, показао ми решење о премештају у Загреб и решење о додели стана и то на Тушканцу. Са овим ме је, да употребим Душанову реч, матирао. Шта сам могла друго да урадим? Напустила сам колоквијум, са њим отишла код рођаке у стан, узела своје личне ствари и са њим отишла у његов стан. Тога тренутка из једног пакла крочила сам у други. Недуго после венчања он је показао право лице – лице звери. О том другом паклу смогла сам снагу да само Душану испричам, опрости девере.
- МИЛАН: Разумем те, снајка. А сада, молим те, како си, реци ми, како си упознала овог мог неодољивог брата, који само буљи у тебе и не испушта ти руку.
- МАРИЈА: *(Осмехне се)*
Пошто сам завршила медицину и одстажирала, добијем преко његове везе запослење где завршим и специјализацију, подразумева се, у болницу Ребро.

- Некако у то време родим и Далибора. Кад '91-те крену оно безумље, мене као анестезиолога распореде у Вуковарску болницу.
- МИЛАН: Код Весне Босанац?
- МАРИЈА: Да, али она је сасвим исправна жена. Њен муж је зликовац, страшна недела је починио, али се извукао разменом заробљеника, под мрачним околностима. Душан је више упућен.
- ДУШАН: Да се само тај зликовац извукао...
- МАРИЈА: Кад је пао Вуковар, мене су заробиле српске снаге, ја нисам желела да оставим рањенике и болеснике.
- МИЛАН: Племенито.
- МАРИЈА: Сви Хрвати у Вуковару су морали да прођу истрагу тј. тријажу. Мој иследник – тријажер био је...
- МИЛАН: Мој брат велемајстор Душан Кошутећ.
- МАРИЈА: Тако је. Симпатија се створила при првом сусрету и од тада ми се не раздвајамо.
- МИЛАН: Љубав на први поглед?
- МАРИЈА: И више од тога.
- МИЛАН: Ипак ми ниси одговорила шта је то толико неодољиво на мом брату.
- МАРИЈА: То неодољиво је више у њему. Шта ме је привукло? Па његова племенитост и спремност да се жртвује за друге. Он је тамо, на том проклетом ратишту, независно до националности и осталог, чинио људима такве доброте...
- МИЛАН: Ако би издвојила једну причу о мом брату, која би то била?
- МАРИЈА: За поштене људе рат је велико страдање, а за непоштене корист. Ја сам се у том рату нагледала разних страхога чињених од обе стране, али следеће ми се најдуже урезало у памћење. После крваве Олује Вуковар су преузели поново Хрвати. Ја за Душана већ везана најчвршћим везама, и у страху од ХДЗ-ове одмазде, одлучим да избегнем у Србију. Душана и мене распореде у шидску болницу. Душан је тада био управник – интendant шидске болнице.

- МИЛАН: Електроинжењер, шаховски велемајстор па управник болнице, о чему се ту ради, брате?
- ДУШАН: Такво је време било. А и нисам био баш најгори управник болнице, јел' да Марија?
- МАРИЈА: *(Пољуби ња)*
Био си изврстан. Ништа нам није недостајало.
- ДУШАН: *(Љубећи је)*
Хвала, љубави.
- МАРИЈА: У оквиру шидске болнице, која је без сумње добро опремљена постојало је и одељење за реконвалесценте. Било је разних случајева. Било је људи без горњих и без доњих екстремитета, као и комбинација. Ти, махом младићи, од државе су добијали новчани износ који је могао да им покрије куповину цигарета и три до пет пива дневно. Тим несрећницима нисмо ускраћивали алкохол. Реконвалесценте без горњих екстремитета, дакле без обе руке, опслуживали су при обеду, испијању пива, као и при пушењу другови без доњих екстремитета, дакле, без ногу. У једној потреби другови нису могли да им помогну. Ти младићи имали су, што приличи њиховим годинама, јак сексуални нагон... Они технички нису били у могућности да самозадовоље тај оправдани нагон, тј. нису могли да мастурбирају... Уторком и суботом их је специјално женско особље купало... Те жене које су их купале тражиле су им да их оне при купању задовоље управо за суму коју су добијали за цигарете и пиво. Гадна, тешка дилема.
- МИЛАН: Страшно, заиста страшно...
- МАРИЈА: Душан је сав свој новац давао тим, морам бити груба, тим девојчурама...
- ДУШАН: Па, нисам само ја давао...
- МАРИЈА: Све плате које сам добила у шидској болници отишле су тим, тим бестидницама...
- ДУШАН: И не само ти...
- МАРИЈА: Да, не само ја, било је још лекара, особља, ипак има дивних људи на свету.
- ДУШАН: Да, да, било је стварно дивних пожртвовних људи.
- МАРИЈА: Не знам да ли сам ти, девере, одговорила на питање.

- МИЛАН: И те како јеси. Још само ово снајка: да ли је тачно да се Душан на ратишту коцкао у метке па изгубио, па кад припуцале усташе...
- МАРИЈА: Мислим да је то анегдота.
- МИЛАН: Ово је ипак моје најзбудљивије вече у животу. И врло пријатно вече.
(Галантно пољуби Марију у руку)
Сад ме слушајте добро: Марију и тебе, Душане, мој човек ће да одвезе у тај стан. Пошто сместиш Марију и обезбедиш је неопходним стварима, одлазиш у полицију и јављаш се Петрићу. Само њега тражи. Испричаћеш све како је било, а ја ћу још у току дана да организујем конференцију за медије на којој ћу да кажем управо оно што ћеш ти да кажеш у полицији. Снајка, без бриге, неће бити задржан. Снајка, жао ми је, али ћеш и ти бити испитивана...
- МАРИЈА: По природи ствари се подразумева.
- МИЛАН: Ја сад морам да кренем. Будите спокојни, све ће бити у реду,
(Полази, враћа се)
ти Душане и ја, ноћас смо ипак нешто заборавили.
- ДЕДИЦА: Стоп, стоп! Браво, Данче, тако се глуми, супер си осетила, нашла си праву меру, ниси се пренемагала...
- МЕРЛИНКА: Данче, па ти ћеш изгледа да постанеш права глумица...
- ДЕДИЦА: *(Гледа у саџи)*
Журим људи, журим, ајде да ово приведемо крају. Можете ли вас двојица да одиграте цугер, иначе сте тешки пацери које разваљујем...
- БИСКУП: Кога разваљујеш, мене? Дедице, дођи к себи!
- РАДОШ: Пази шта причаш, човече. Тебе изгледа треба да разбијем са сто нула па да признаш.
- ДЕДИЦА: Ви стварно нисте нормални, па чекајте...
- МЕРЛИНКА: Ајде, ајде, не серите, мало пре пинг-понг, сад шах...
- ДЕДИЦА: А сад да видимо како звечи цугер...
- ДУШАН: *(Гледа на саџи)*
Нема времена.
- МИЛАН: Има.

ДУШАН: Три минута!

МИЛАН: Три минута!

ДУШАН: Топа форе!

МИЛАН: Ти мени топа форе? Глупи мој и једини брате.

(Марији)

Он није нормалан, снајка, знаш шта сам ја за те велемајсторе у цугеру, краљ, божанство.

Од овог моменџа Марија ће биџи изложена суџесџивним обраћањима и Милана и Душана. У иочетџку ће биџи збуњена чак до уџлашеностџи, али ће брзо схваџиџи о чему је реч, џа ће и џене реакције биџи усклађене са новонасџталом сиџуациџом, мада јој неће иџружџи иџрилику за вербалну реџлику.

ДУШАН: *(Марији)*

Марија, измишља, умишља, лупа глупости

(Милану)

знаш шта си ти у шаху: бог, краљ, божанство, али у категорији кибиџера...

МИЛАН: Ја?!!

ДУШАН: Марија, слушај ме, он је само бог у гледалишту. Знаш кад играмо турнир ја му обезбедим карте у првом реду, он седне сав важан, а око њега људи са страхопоштовањем шапућу: то је брат велемајстора Кошутџа, а он се топи од милине.

МИЛАН: Јао, јао, ала сере, опрости снајка, молим те, не слушај га, није тачно, истина, ја не знам теорију, али на цугеру дељем те вајне велемајсторе, снајка, да сам учио теорију као он, стопосто бих био првак света...

ДУШАН: Е, мој једини глупи брате.

МИЛАН: Снајка, имам позитиван скор и са Љубом и са Давидом и са Бором и са Катунном...

ДУШАН: Контролиши се, човече, пази шта причаш, чуће неко па ће нам се до краја живота смејати људи,
(Марији)

Марија, он да победи велемајсторе Љубу Ивановића, Свету Давидовића, Бору Ивкова, Ђоку Катунца... Марија, морао сам људе да молим да га понекад пусте, то је досадно ко зубна болест...

МИЛАН: Мене пропустили?! Марија, није време да људе узнемиравам телефоном, али чућеш, казаће ти људи.
(*Душану*)
Ајде, ајде, мамин бели...

ДУШАН: Само с топом форе.

МИЛАН: (*Усџаје, вуче ѓа*)
Ајде, ајде, саћеш снајка, да се увериш како лети перје са великог велемајстора.

ДУШАН: (*Усџаје*)
Ајде, пацерлије, Марија, саћеш присуствовати једној великој катастрофи...
(*Милану*)
да ти ја покажем који опанак иде на коју ногу и чија нана црну вуну преде.
(*Враћи се у фојелеу*)
Нећу да играм.

МИЛАН: Шта је сад? Зорт, једини мој и глупи брате!

ДУШАН: Нећу да играм док не свучеш то,
(*Пиџка му кућни каџуџи*)
појма немам како се зове.

МИЛАН: Шта ти смета мој кућни капут?!

ДУШАН: У њему ми личиш на краља Вукашина.
(*Засмеје се изазовно, вешџачки*)

Милан бесно скида каџуџи и баца ѓа на џод. Душан џакође скида сако, машину сџавља у кошуљу, џриђу шаховском сџолу, навијају сџиове, намешџају фиђуре.

МИЛАН: У две добијене.

ДУШАН: Важи.

Почиње иђра. Миџраљеско луџање дланом о џиџку шаховскоџ сџиџа. Засџавица џадне Душану. Милан скочи, џобеднички диже руке, џуби Марију, џриђумфално корача око сџола.

ДУШАН: Ајде, ајде, јесмо рекли у две?

Оџеџ навијају сџиове, намешџају фиђуре, оџеџ миџраљирање џо џиџкама сџиџа. Оџеџ је засџавица џала Душану. Милан у делиријуму.

МИЛАН: (*Пева Душану*)
Водем дику, водем дику, сојчице девојчице, водем дику име своје и дикину нају... ал не водем, ал не водем, сојчице девојчице...”,

(Певајући оде до ормана и доноси шаховску џар-ниџуру – ӣосласӣицу)

снајка, изволи, послужи се, за велемајстора нема...

(Пева ӣодиджући само рамена)

Снајка, овако лумпују моји Поморавци. Марија, ја између осталог могу и да једем фигуре.

(Смеје се)

Насӣави да ӣева и изазива Душана. Уђе Марушић, забезекне се.

ДЕДИЦА: *(Пљеска длановима)*

Браво, браво, перфектно, то је то.

МЕРЛИНКА: Мирише ми мало на Душановог Шустера, кад Пера на бицикли вози Секу.

ДЕДИЦА: Тачно, призна ми писац да га то инспирисало. И још крај. Улази Марушић, Владо улазиш.

МАРУШИЋ: *(Марији)*

Ко сте ви? Није битно.

(Милану)

Побогу господине Кошутићу, па морали сте да будете спремни,

(Плачним џласом)

молим Вас, молим Вас да одмах то прекинете, људи нас чекају.

МИЛАН: *(Љуби Марушића)*

Марушићу, Марушићу, разбио сам велемајстора, катастрофу сам му направио.

МАРУШИЋ: Свака част, честитам, али сада крените, молим Вас, сваки минут је драгоцен.

(Поздрави са се Душаном)

Поштовање и добро јутро господине Душане.

МИЛАН: *(Полазећи Душану)*

Те твоје шаховске књиге у шаке, једини мој и глупи брате, хајдемо Марушићу, за пет минута сам готов...

(Засӣане)

А оно, како смо се договорили. Све ће бити у реду.

Милан и Марушић изађу. Душан и Марија се џледају нежно. Душан устӣане, ӣприђе јој, чврсӣо се заџрле и џласно насмеју...

ДЕДИЦА: И завеса. Крај. Финита ла комедија. И шта рекосте?

Сви ћуӣе.

БИСКУП: Могло би да испадне нешто.

- ЕДИ: И ја бих реко. Не знам...
- РАДОШ: Дедице, од тебе и Дане зависи. Ти да разиграш, а Дана да уради ову Марију...
- ДЕДИЦА: Ствар стоји овако: ја сам добио још три текста, два су Миљина, један Миленин.
- РАДОШ: Какви су Миљини?
- ДЕДИЦА: Знаш како она пише: Срби реметилачки фактор, генетски зликовци, треба их скувати па направити сапун...

Смех.

- БИСКУП: О чему се ради?
- ДЕДИЦА: Ма, необичан текст, сличан нисам имао никад у рукама. Ради се о дуодрами...
- МЕРЛИНКА: Боже мој, дуодрама, па шта је ту чудно?
- ДЕДИЦА: Све је ту чудно. Разговарају Џорџ Сорош и Медлин Олбрајт...
- ЕДИ: Опа Бато!
- ДЕДИЦА: Разговарају и надмећу се ко је више доброта учинио Србима...

Смех.

- ДЕДИЦА: ... И до крајњих граница су резигнирани и разочарани незахвалношћу Срба...
- БИСКУП: Јебо те!
- РАДОШ: Маму јој јебем покварену!
- ДЕДИЦА: И Џорџика пијуцка вискић и почиње да мува Медлинче...
- ДАНИЦА: *(Несћирљиво)*
Креснуше ли се на крају?
- ДЕДИЦА: Креснуше.
- ДАНИЦА: Стварно? Како се креснуше?
- МЕРЛИНКА: Како се креснуше? Како се људи крешу, макар си ти академик за ту област.

Смех.

- ДЕДИЦА: Е, Мерлинка, овај пут си оманула. Не креснуше се како се људи крешу...

Смех, џалама, џласови: ѿа како, о чему се ради ...

ДЕДИЦА: Вучете ме за језик, испашће срање, јебаће ми Миља мамицу.

Сви наваљују на Дедицу.

ДЕДИЦА: Па, па ради се... Али да оставимо то за крај, кажем необичан текст, збркан, антиномичан...

Сви с ѿажњом слушају.

ДЕДИЦА: ... У тексту и има и нема Срба..

БИСКУП: Како нема Срба?!

ДЕДИЦА: По Миљи, тј. по Џорџу Соросу, Срби су Хрвати, једна отпадничка фракција Хрвата.

ВЛАДА: Хрватски дисиденти?

Смех.

ДЕДИЦА: Може се и тако рећи. По Миљи хрватске границе горе на северу наслањају се на мађарске, доле на југу на бугарске.

РАШКО: Ништа ново. Старчевићев концепт.

ДЕДИЦА: Управо тако.

ЕДИ: Уосталом, Миља на сав глас труби да јој је Анте Старчевић прадеда по женској линији.

БИСКУП: Чекај, Еди, она такође труби да јој је и Алија Изетбеговић рођак по женској линији...

ЕДИ: Можда се нека из Старчевића удала у Изетбеговиће или обрнуто. Јебем ли га!

РАШКО: Носи мегасрпско презиме Србљаковић, колико ја знам православне је вере, а тврди да је Хрватица...

БИСКУП: Она тврди да су њени преци под присилом примили православље, кад су као Срби вршили масовна покрштавања Хрвата.

ДЕДИЦА: У овом тексту Медлин, тј. Мед каже...

ДАНИЦА: Како? Како? Мед? А како се зове Џорџика?

ДЕДИЦА: Џоџ!

Смех.

ДЕДИЦА: Комад се и зове Мед и Џоџ.

Смех.

- ДЕДИЦА: Медлин, тј. Мед у овом тексту тврди да је фашистички оријентисан српски политичар Илија Гарашанин промотер концепта за поправослављивање Хрвата: једну трећину иселити, једну превести у православлје, а једну физички ликвидирати, знате, јаме, маљеви, каме и слична галантерија...
- БИСКУП: Јебо те, Дедице, они густирају виски и прекрајају историју, шта нас стрефило...
- ЕДИ: Има ли Немањића, Стевче, Савице, Дулета Силног?
- ДЕДИЦА: Нема. То је митологија, измишљотина бескрупулозних и первертираних Срба.
- БИСКУП: А Косовски бој?
- ДЕДИЦА: Има, али у том боју су учествовали искључиво Хрвати као браниоци просвијећене Европе од ислама и наравно српских интереса.
- РАШКО: Дабогсачува и саклони, а наше краљевске лозе Карађорђевићи и Обреновићи?
- ДЕДИЦА: Исто митологија, али зато Хрвати имају чак четири краљевске лозе...
- ЕДИ: Ајде? А које су?
- ДЕДИЦА: Чекај да се сетим,
(*Броји на њрсте*)
Мудигузи, Триперовићи, Дркомани, у јебо те, који беху четврти?

Ошшии смех.

- БИСКУП: Па о чему се ту ради?
- ДЕДИЦА: Да ме убијеш, не знам.
- РАШКО: Та Миља као да зајебава онако све ђутуре.
- ДЕДИЦА: Морам да вам прочитам шта каже за Јасеновац,
(*Вади из њашине њекси и њрелистиава га*)
слушајте пажљиво, то је бисер.
(*Чиша*)
Реплика Мед: Мили мој Цоц, а какве су тек ординарне лажи измислили препредени и покварени великосрпски шовинисти и хегемонисти, не, мили мој Цоц, то није био конц – логор већ комплекс хотела високе Б категорије са четири звијездице, топличног типа, признат од тадашње међународне асоцијације

хотелијерства са домицилом у Аушвицу, а почасни предсједник те асоцијације био је један диван еуро-пејац просвијећени хуманиста по имену Хајнрих Химлер...

Смех, ѓалама...

ЕДИ: Она је одлепила!

РАШКО: Читај даље!

ДЕДИЦА: (*Чиџа*)

... Као у сваком хотелу високе класе хигијена је била на највишој разини, постељина је обавезно мијењана сваког дана, доручак је био сервиран по енглеском и француском етикету, ручак је био строго по менију са укусним и квалитетним избором јела уз обавезна архивска вина и уз обиље дезерта и посебно воћа, наравно због пробаве, а завршавао се чашицом француског коњака (*Реми Марџен*) и комадом француског сира (*Рокфор*) док је вечера била лаганија, опет због пробаве. Главни кухар је био један од најбољих у Еуропи, једва су га несретни Хрвати добили на позајмицу од тада елитног хотела Матхаузен. У овим елегантним топличким увјетима штрокави Срби су се углавном излежавали у лигештулима, или су се шеткали у монденској одјећи са обавјезним лептиркама и гамашнама на ципелама, док су се ушљиве Српкиње шепуриле у елегантним хаљинама са пикторескним шеширима са обавезним пером од рајских птица. Велим, ти мили мој Цоџ, рај на земљи. Досаду су прекраћивали миришући алеје опојног цвијећа, играњем тениса или голфа, брчкањем у отвореним и затвореним базенима, а температура је строго контролирана од стране техничке службе хотела, или су се забављали куглањем, брицом (*чесџо су орџанизирани ѿурнири у брицу*), прирећивали су им често разне казалишне представе, кино пројекције (*Греџа Гарбо и Рудолф Валениџино*), а често су им били организовани балови за избор мис и мистер Јасеновац. Уколико је неко од Срба хтио нешто да ради у циљу рекреације било је дозвољено бављење цвијећном хортикулутром, да се не би рекло да Хрвати израбљују Србе, фуј, не дај Боже, па иде реплика Цоџ: Да, да, мила моја Мед, имаш перфектне пови-

јесне податке, Хрвати су имали такве исте бајне хотеле у Јадовну, Сиску, Бакову, Јастребарском, Старој Градишки, Сланом, Копривници, прекинуо сам те мила моја Мед, опрости.

(Пољуби је у раме)

Тај пољубац у раме веома је битан за крај. Упамтите.

ДАНИЦА: Дедице, много га мрсиш. Кад ће, бре, да се кресну?

МЕРЛИНКА: Ал је ово напаљено, па причекни мало. Дедице шта би даље?

ЕДИ: Дај још неки бисер.

ДЕДИЦА: *(Преврће сџранице)*

Чекни тренутак.

(Чиџа)

Реплика Мед: А најгнусније лажи Срби су измислили гледе деце са Козаре, мили мој Цоц, дивни Хрвати, раскошних хуманих порива тој одвратној српској деци саградили су дјечји град Антеленд, по њиховом генијалном Поглавнику. То је био град из бајке, а конципиран у поморавско-шумадијском стилу. Право минијатурно српско село са бунаром и ђермом у средини, а све поради умањивања носталгије, и наравно због едукације и задовољења строгих свјетских стандарда. У тим бајколиким увјетима шепурила су се та гамад од српске дјеце, дјечасти у матроз одјећи, а дјевојчице у сукњице на фалте и лакираним ципелицама.

Тишина. Сви збуњено гледају у Дедицу.

РАШКО: Дабогда њиховој деци чинили оно што су козарачкој,
(Широко се ђрекрсџи)

боже, ако те има, услиши ову моју клетву!

ВЛАДА: Немој тако, Рашко.

РАШКО: Шта си реко? Шта си реко, Револуција?

ВЛАДА: Нису деца крива.

РАШКО: А козарачка деца била крива? А? Њихове ти деце жао, а ко јебе српску децу, пичко једна мондијалистичка. Исти си ко те твоје продане душе. Дупе би дали за све што није српско. Срам вас било, безумници!

ДЕДИЦА: Смири се Рашко!

РАШКО: Шта смири се, јебо их онај ко их овакве створи, нећете моћи овако дуго.. летнуће вам перје, полако...

ДЕДИЦА: Добро, добро...

РАШКО: И да знаш да се твој Зоран преврће по гробу и да знаш много гадно сте потценили српски народ и Србију, сматрате Србију дечијом играчком а српски народ гласачком стоком, и утуви, Револуција, ове моје речи: ако се у најскорије време не опаметите Србијом ће да крену ове песме, прва: “Устај, Слобо, Србија те зове, зове”, и друга: “што је више клевета и лажи, Слоба нам је све дражи и дражи”, узмите се у памет, биће крви до колена, а на велику радост ваших послодаваца, којима је то изгледа вековни циљ!

Рашку ѿриџе Еди.

ЕДИ: Рашко, глупердо, што цимаш мог човека? Што си га стисо?

Рашко блене у Едија.

ЕДИ: Еј, човече, освести се, то је наш друг, наш колега Влада Миљановић, диван глумац и још бољи човек... који је ставио главу на пањ...

Рашко из бунила долази к’ себи...

РАШКО: Влаго, друже, опроштај, извињавај. Ти знаш да ја Тебе волим, али ми је тешко, Влаго, много тешко, овде ми стоји кнедла ко’ гушчије јаје...
(Гесѿ)

ВЛАДА: (Гануѿи)
И мени, Рашко, и мени, друже...

РАШКО: Човече, кољу нас маказицама за заноктице, мрцваре нас, по сваку цену хоће да нас убеде да смо најгори народ на свету, злотвори, срам их било...
(Зарида џласно, мушки, чврсиѿо заџрли Владу)

Остѿали акѿтери ѿѿишиѿени, немо ѿраѿиѿе ову сцену. Приџе им Еди.

ЕДИ: (По рамену Рашка)
Сад се Ви кнедлаши лепо кресните, па да наставимо са пробом.

Рашко изаџе из бунила и крене на Едија.

РАШКО: Е, сад ћу, Еди, да Ти јебем мамицу!

Еди се сакрије иза Мерлинке, ѿа иза Дедице...

МЕРЛИНКА: Еди, будало, не доливај уље, видиш да гори!

ЕДИ: Зло време, јебо Те, зачас ти лешне главица!

ДЕДИЦА: Доста, доста, ко нека деца, Рашко, можеш ли Ти да наставиш са пробом?

Рашко долази к' себи.

РАШКО: Могу, Дедице. Људи, опростите ми...

ДАНИЦА: Рашко, срела сам твоју Цацу...

РАШКО: Рекла ми.

ДАНИЦА: Много је забринута за Тебе, чешће упадаш у оваква стања. Поведи рачуна.

Рашко љуби Даницу у образ.

РАШКО: Хвала Ти, Данче, на бризи.

ДАНИЦА: Ајде, ајде, радимо! Скоро ће подне, они моји кршеви ме чекају у Мажестику.

БИСКУП: Има ли још ових гадости?

ДЕДИЦА: Има, има колико хоћеш.

РАШКО: Има ли о усташама?

ДЕДИЦА: *(Преврће лисћове)*

... Реплика Цоц, па каже: Какви су дивни дечки биле усташе, њежни, хумани, одгојени на традицији тисућулетне кроатокултуре. Они мрава нису могли да згазе, мила моја Мед, познато је да су увијек заобилазили мравињак, а какве су поете били, какве су њежне стихове низали, а какви су гобленисти били, па Вилер је једно вријеме само за њих штампао, а хербаристи, мила моја Мед, па они лептире и остале зоо примјерке нису усмрћивали да барбарски начин као Срби, то је обављала специјална служба хуманом еутаназиолошком методом, а спорт, никако овај грубијански ногомет, већ само и искључиво хазена, мила моја, а вјерници какви су били, они су сваке недјеље ишли у цркву, држећи се за руке попут дјевојчица, и помно су слушали проповиједи својих свјештеника, могу одговорно тврдити најхуманијих људи прошлог стољећа, како да љубе своју незахвалну браћу Србе.

Тишина. Оборени љољеди.

БИСКУП: Боже, шта нас стрефило!

- РАШКО: Њој се ум помрачио!
- ДАНИЦА: Ма, јебем је у уста!
- ДЕДИЦА: И мени је у почетку било занимљиво...
- ЕДИ: Има ли још ових гнусоба, тј. бисера?
- ДЕДИЦА: *(Преврће лисџове)*
Има. Слушајте шта каже о Павелићу,
(Чиџа)
Реплика Џоџ, ти бескрупулозни лашци су о Анти Павелићу измислили безброј гнусних лажи, а Поглавник је био лирска душа *(Верџилије)*, пчелар, скаут, танани пијаниста *(Шоџен)*, човјекољубац и истинољубац, реплика Мед, имао је умиљато дјечачко, анђелско лице, Божји створ, па како су могли ти сви репи Срби да измисле да је тај Божји анђел могао да конструира ту наруквицу, тај умишљени србосек, па тај српски примитивац, тај демонски кољач Дража Михајловић је измислио кроатосек, то је права истина, гдје ће душа тим, немам ријечи, тим демонским лашцима?
- ДАНИЦА: *(Молећиво)*
Дедице, издаје ме стрпљење, па кад ће да се кресну?
- МЕРЛИНКА: Иди жено у купатило, па се испљускај ладном водом, у јебо те...
- Смех.*
- ДЕДИЦА: А ово је бисер над бисерима,
(лисџа, иџражи)
тренутак, реплика Џоџ, па каже: каква дрска и безочна измишљотина да су Хрвати у том бајном Јасеновцу на православни Ускрс '43 године организирали турнир – такмичење у брзом клању Срба. Као посвађале се усташе Перо Брзица и Жиле Фригановић, ко као брже коље Србе, па се као замало нису искасапили камама, а ја реко да су то били Божји анђели, па као организирали тај турнир и као судица био усташа Зрнушић, па као побиједио усташа крижар Перо Брзица са 1348 закланих Срба, извојевао тијесну побједу над Фригановићем, који је заклао десетак мање. И као побједнику златну каму уручио лично Павелићев изасланик Виктор Новак. Чиста лаж, подла лаж великосрпских хегемониста. О чему

се дапаче, ради? Хрвати као еуропејски цивилизиран народ, којима је туђа вјера светиња, изузетно су поштовали православне празнике и давали им православна обиљежја (*бојање њисаница и остјало*). Само се по себи разумије да су празнични обједи били богати уз обавезну ускршњу печеницу. Увијек ду добављали јањад из Пирота, која су одличног квалитета, али те ратне '43 године добавили су јањад из Срема, која су, објективно лошије квалитете, и то је страшно разјарило размажене и окрутне Србе, који су у знак протеста демолирали топлички комплекс извршили геноцидне радње над беспомоћним усташама, ето, мила моја Мед, то је права истина, и још она тешка српска свињарија, да је на некаквој скели у Јасеновцу, на коме је као држан тај турнир неки вагабунд Србин, неки примитивац Вукашин из неке селендре Клепци, када је на њега дошао ред за клање, као мирно подметнуо грло, па кад му је као часни крижар Брзица одсјекао нос, па уши, као мирно казао: “Само ти, синовче, ради свој посо”, па је као тај усташа послјије полудио, па реплицира Мед, итд., итд.,

Пошшишћено ћушање.

ДЕДИЦА: Шта је, шта сте обесили кљунове? Овакви текстови сад иду ко алва... А сад још овај бисер над бисерима, пошто су Мед и Џоц утврдили да су Срби најсвирепији народ на свету, и да су искључиви кривци за све ратове у историји човечанства,

(Листиа, чииа)

реплика Џоц, мила моја љубави, убијеђен сам да овај податак немаш: Адолф Хитлер је Србин, дидаскалија, Мед збуњена, па даље Џоц, да, да љубави, чистокрвни Србин и то шумадијске провенијенције, звао се Манојле Радовановић, од оца Стојиљка и мајке Полексије, а рођен је у тој криминогеној Шумадији, у некој селендри Наталинци, реплика Мед, стварно феноменалан податак, реплика Џоц, Адолфа, како му хрватско цвијеће тепало наш Адо, тј. Манојла Радовановића, обучавао је српски капо ди банда, нека протува Апис и погодном приликом га прокријумчарио у Беч, остало знаш, реплика Мед, па такође она гнусна лаж, да је као италијански писац Курцио Малапарте у Павелићевом кабинету видео

пуну вазу очију као невине српске дечице, лаж, мили мој Цоц, лаж, па где ће душа тим одвратним лашцима, исти Малапарте видио је пуну вазу али очију мученичке хрватске дјечице, и то у штабу тог крвожедног Драже Михајловића, тога вође највећих зликоваца прошлог стољећа, српских четника, тих масних, штрокавих гибаничара, итд., итд.,

(Карикира)

дечки, већ сам се уморил.

БИСКУП: Има ли Броза, има ли оног Хашког несрећника Слободана, помиње ли ове хашке бегунце, које белосветски шинтери јуре као бесне псе?

ДЕДИЦА: Има Броза. Мислим да реплицира Мед, па каже: Броз је као био велики србофил, да је као патолошки волео Србе и да је имао племениту идеју да их из свог злочиначког примитивизма преведе у

(Карикира)

просвијећену Еуропу, и да су му се Срби одужили на тај начин што су потплатили неког руског хирурга да му одсече здраву ногу, а Слобу, бегунце, и осталу српску дивљач за одстрел сместила је у следећу дуодраму коју је насловила Карлита и Хавијарлито.

Смех.

РАШКО: Да није сувише трагично било би смешно.

ДЕДИЦА: Мерлин, љубави, ућутала си се...

Тишина.

МЕРЛИНКА: Та девојка је велика паћеница.

БИСКУП: На коју девојку мислиш?

МЕРЛИНКА: На Миљу Србљаковић.

БИСКУП: Откуд она девојка? Ваљда је тај дипломата пробушио.

МЕРЛИНКА: Не буди прост!

БИСКУП: Пардон, дефлорисао.

МЕРЛИНКА: Ишла сам на филозофски факултет да се информишем.

РАШКО: Где си ишла?

ЕДИ: Шта да се информишеш?

МЕРЛИНКА: Колико је Миља несрећница.

ДАНИЦА: Да ти, жено, не бунцаш? Да немаш температуру?

МЕРЛИНКА: Немам температуру и не бунцам.

ДАНИЦА: О чему се онда ради?

МЕРЛИНКА: Пицнем се ја, оно шминкерче Цеца ме среди па правац филозофски факултет, група психологија.

Смех, џалама.

ДАНИЦА: Ја причам да то није нормална жена!

БИСКУП: Причај нам о томе.

ЕДИ: Да не поверујеш!

МЕРЛИНКА: Шта је, бре? Хоћете слушате, нећете слушате?

Весело одобравање.

МЕРЛИНКА: Одем ја тамо, тј. у деканат, добар дан, добар дан, ко сте ви и шта желите, ја сам та и та...

ДАНИЦА: Ја сам хигијеничарка у позоришту...

МЕРЛИНКА: Е, дословце тако, Данче, ниси тако глупа ко што се чини... Загледа ме једна оштроконца кроз неке да богсачува ђозлуке, кажем јој да хоћу да разговарам са неким стручњаком који је проучавао феномен односно патологију мржње према сопственом народу.

ЕДИ: Јебо те, види жену...

МЕРЛИНКА: Загледа ме оштроконца, мери ме, жмирка, видим ја да јој идем кисело на ону ствар па ме заврну: "А шта ће вам то"? Умал да јој завучем шта те заболе, ал се уздржим.

Смех.

МЕРЛИНКА: ... Врти она главом, ал се маши телефона и позва неког, дође један дечачић, сав зрикав и поприлично проћелав, представи се доцент тај и тај, јеби га господине, другачије сам ја замишљала доценте, ал мање, више, чешка се доцент по оној проређеној косици, па трт, мрт, туц, муц, као није његова област, то је као ретка и доста сложена појава..

ДАНИЦА: Она жена разбуцава све што јој падне шака

РАШКО: *(Смеје се)*

Умукни Дано, причај Мерлин, причај геније наш!

МЕРЛИНКА: ...Позва он мобилним неког, дође један исто шиљо-
куран, али са косурдом ко нарамак сламе, до поло-
вине леђа, и брадом до појаса, она наша скупштинска
сподоба за њега је вагинални димњак.

РАШКО: Како рече?

МЕРЛИНКА: Вагинални димњак.

РАШКО: Значи, није више дим?

МЕРЛИНКА: Није.

ЕДИ: Ко ти то рече?

МЕРЛИНКА: Наш Хавијар, високи комесар за транзициону ваги-
нализацију Србије, наш Хави, сунце наше што нас
греје и хуманитарно тамани.

ЕДИ: Лично ти он рече?

МЕРЛИНКА: Не лично он, па зар нисте чули дал Лихт, дал Би-
серко, дал Вучо, ма оне наше Косовке девојке или
Маре Ресавкиње, мање више није битно, једна од њих
рече да је Хави изјавио да у Србији као печурке после
кише ничу транзициони вагинални димњаци, ал да се
вратим на овог кромањонаца доцента, и он се пред-
стави, и он доцент, јебо те, мени би ладно око срца, да
ови мене не зајебавају...

Оѡиѡиѡи смех.

МЕРЛИНКА: ...И овај кромањонац или неандерталац исто као бес-
косић, трт мрт, туц муц, није, јесте, скупише се сту-
денти око нас, смејуље се, подгуркују се, подјебавају,
ал не мене, јебо те, него доценте...

Смех расѡе.

МЕРЛИНКА: ... Кад дође један овако елегантан, леп, негован, ал
крш, тако твој парњак Дедице..

ДЕДИЦА: Хвала ти Мерлин, много ти хвала!

Сви се смеју.

МЕРЛИНКА: ... Представи се: Едуард Вагнер...

БИСКУП: Чистокрвни Шумадинац.

МЕРЛИНКА: Чистокрвни. Рече да је шеф катедре, узе ме под руку
и одведе у његов кабинет...

ДАНИЦА: Опа бато!

МЕРЛИНКА: Наручи ми комплет кафу, дакле, кафа, ратлук, кисела вода и ђус, и то оригинал, а ви се јебте како знате и умете...

ДАНИЦА: Ово мени личи на мување.

МЕРЛИНКА: ...И све ми човек објасни, да је то ретка појава, да није урођена, да је искључиво изазвана неким спољним фактором, да ова садашња мржња према сопственом народу нема патолошке претпоставке феномена мржње, да је та мржња организована и диригована политичким средствима и корупцијом, и да то није психолошки проблем, већ социолошко-политички...

ЕДИ: Опа, Мерлинка!

МЕРЛИНКА: ...И рече ми Шумадинац да су особе које пристану да мрзе свој народ ужасно несрећне и да пате од тешке гриже савести, па ценим да је та Миља велика несрећница...

РАШКО: Да, да, Мерлин, велика је несрећница и ужасно пати што нема тачну евиденцију где јој се све играју ти срамни комади, што не зна у коју ће банку да смести те силне хонораре и тантијеме, па не зна шта ће са колекцијом веспи, па са разним аутима и циповима, па са станчугама и кућеринама... Ти, Мерлин, остаре, ал памет не доби, заболе њу пизда за грижу савести, не зна она ни шта то значи. Такви као она немају савест, они спавају као бебе!

ДАНИЦА: Па, добро, Дедице, о чему се ради? Креснуше ли се ил се не креснуше?

ДЕДИЦА: Па, па, ради се о томе, кад морам да лајем, њој пизда није где и осталим женама...

Смех, ѓалама, урнебес, гласови: ња ѓде је, ња ѓде је?

ДЕДИЦА: *(Резигнирано њоказује испод њазуха)*
Овде, ту јој се налази срамота...

Ојшићи урнебес...

ДАНИЦА: А Џоџики, где се њему налази алатка?!

ДЕДИЦА: Па и њему ту, ту,
(Показује испод њазуха)
с тим што је њему испод левог пазуха, а њој испод десног.

Смех и ѓалама кулминирају...

БИСКУП: Па како се онда крешу?

ДЕДИЦА: Па овако...

Дедица ӣодигне десну руку и чини жес̄т̄ ӣрема Мерлинки, ова га одгурне, ос̄тали наваљују на Дану ӣодигнутих руку, и са жес̄т̄ом, иа на Мерлинку, која их з̄ура, брани се, иа онда чине жес̄т̄ове једни ӣрема другима, нас̄т̄ане оӣш̄т̄и мей̄еж до урнебеса.

Уз а̄йокалий̄ичне аудио – визуелне ефект̄е на сцени се с̄твори Кфорофорац̄.

КФОРОФОРАЦ: Шта је миши српски? Шта је? Нема више ноге увис, нема више, само то и знате да радите, враћамо Вам нашу стару команду: руке у вис, *(Виче: руке у вис, фин̄зирано иуца ӣо ак̄иерима комада, који ӣакође фин̄зирано ӣадају)* шта је мизерије српске? Кога ви зајебавате? Нас моћне? Нас владаре света? Е неће моћи, миши српски, неће моћи, семенце ћемо Вам затрти, корен ишчупати, па ћете да блејите ко јагањци. *(Публици делирично)*

Шта је? Шта сте занемели? схвати руљо, схвати багро људска да Вам нема спаса, да сте под нашом чизмом, црви једни... А ви се жалите можда татку што Вам кресо мамку, јер за нас не важи ни један закон, нама нико ништа не може, ми смо свемоћни, ми смо владари света...

МЕРЛИНКА: *(Из лежеће̄ ӣоложаја у седећи)*

Шта си се раскокодакао? Педерчино једна евро-атлантска!

КФОРОФОРАЦ: *(Геј)*

Бљукс, каква простакуша!

МЕРЛИНКА: *(Ус̄тајући)*

Шта рече? А, за ово простакуша најebaћу ти се мамице, она ме сподоба изњуши и нашприца, за тебе сам простакуша, е неће моћи то тако, чекни само да намикнем шајкачу...

(Гес̄т̄)

Мерлинка ус̄т̄ане, узме мей̄лу (она ӣо врху карак̄терис̄т̄ично жу-ћкас̄та) и ӣочиње њоме да удара Кфорофораца, који бежи ӣо сцени, баца аӯт̄омаӣ, ак̄иери у седећем ӣоложају добацују, навијају, овај ӣада, ови га хва̄тају за задњицу, он се брани (з̄еј), једва се искобел̄а и ӣобежне са сцене. Мерлинка узме аӯт̄омаӣ и сломи га...

МЕРЛИНКА: Знала сам да је од стиропора! Људи, народе, ово није Кфорофорац, ово је, јебо те, Стиропорац!

Мерлинка учини ћесѝ дланом о длан...

МЕРЛИНКА: Па и нису они толико силни, треба им само малкице показати зубе... Ал' цаба, нема ко... А зна се и зашто...

ДЕДИЦА: Мир, мир, тишина! Сад морамо да се одредимо, слушајте добро: ако се одлучимо за Миљу или Милену добијамо све могуће дотације и донације, лова звана боли глава, то вам је варијанта Сејшели, а ако се одлучимо за овај текст, тј. за Сицилијанску одбрану, с обзиром да је писац на свим могућим црним листама, не добијамо ни пребијену банку, то вам је варијанта глад...

МЕРЛИНКА: Варијанта Бијафра.

ДЕДИЦА: Тако је, Мерлинка, тако је љубави. Па сад бирајте: ћеф вам Сејшели, ћеф вам Бијафра!

Тишина.

МЕРЛИНКА: *(На енглеском)*
Сејшели или Бијафра, питање је сад!

Тишина. Сви унезверено ћледају у Дедицу.

ДЕДИЦА: Шта је, шта је мамини бели, гукните!

РАДОШ: *(Јекне)*
Јао, струја!!!

БИСКУП: Не помињи ту реч, пизда ти материна, знаш да је забраћена у овом позоришту!

ЕДИ: Јао, јао, три рате кредита, оном старијем школарина!!!

ДАНИЦА: Јао, Мерлинки дуг триест иљада, јао...
Мерлинка одмахне руком.

ДАНИЦА: Оној старијој шмизли за екскурзију!!!

МЕРЛИНКА: *(На енглеском)*
Сејшели или Бијафра, питање је сад!

ВЛАДА: *(Исиуји)*
Бијафра!!!

ЕДИ: *(Ломи се)*
Лако је теби, ух маму му јебем,
(Викне)
Бијафра!!!

ДАНИЦА: *(Усћане, викне)*
Бијафра!!! Па нек ради кромпир чорба и пасуљ звани "дегол".

БИСКУП: Нек иде све у три лепе мајчине.

(Викне)

Бијафра!!!

РАДОШ: Јебеш и Миљу и Милену, и то под мишку.

(Викне)

Бијафра!!!

МЕРЛИНКА: А, ти, Дедице?

ДЕДИЦА: *(Шири руке)*

Ја сам стари Бијафранац. Мој прадеда по мајци је рођен у Бијафри, части ми.

(Смеје се)

Мерлинка усхићена, блист̄а, редом све љуби, изађе са сцене и вра̄и се са ӣацном̄ ѿном̄ ӣића. Узимају ӣића, наздрављају, куцају се, ис̄ијају, чине ж̄ес̄иове рукама...

МЕРЛИНКА: Још ћемо ми да правимо представе!!!

ВЛАДА: И фабрике!!!

БИСКУП: И хидроцентрале!!!

ЕДИ: И локомотиве и вагоне!!!

РАШКО: И облакодере!!!

ДАНИЦА: И поезију и романе и драме!!!

МЕРЛИНКА: И децу, и децу, и децу ћемо да правимо!!!

Граја, весеље, усхићење...

ДЕДИЦА: Готово. Попијте пиће, па тутањ. Проба сутра у десет.

Сви се разилазе осим Мерлинке.

ДЕДИЦА: Ти Владо, остани, дођи, седи овде...

Влада ѿриђе, седне у фойељу нас̄ирам Дедице.

ДЕДИЦА: Колико још мислиш овако да тераш?!

Влада оборено̄ ѿзгледа ѿӣи.

ДЕДИЦА: Баш си намеран да упропастиш и децу и жену и себе.

Влада ѿӣи.

ДЕДИЦА: Отац ти је прецрко од туге за тобом, мајка размишља о најгорем решењу.

ВЛАДА: *(Тронут̄)*

Знам, чика Дедице.

ДЕДИЦА: Немаш снаге да изађеш из свега?

ВЛАДА: Имам снаге, али се стидим, највише ме пече дечји презир...

- ДЕДИЦА: *(Узбуђен)*
 Никоме ти ниси зло учинио. Напротив. Ти си жртва свог блиставог патриотизма и политичког романтизма. Опомињали смо те твој покојни отац и ја кад сте стварали тај “Отпор”, и кад си се пењао на жардињере. Мораш да схватиш, да утувиш да се на овим просторима људи искључиво баве политиком из утилитаризма, тј. да би финансијски обезбедили потомство и ту је тачка.
- ВЛАДА: Није ни то цела истина.
- ДЕДИЦА: Целе истине нема. Међутим, ти си жртва ове наше разуђене политике. Ти си помешао архаични и анахрони патриотизам Стојана Новаковића, Јеврема Грујића, Владана Ђорђевића, Слободана Јовановића са оним Троцкијевим менингитисом о перманентној револуцији, ти си частан и поштен левичар, националне оријентације, а то је политички галиматijas, то је синко мој, политичка трипер комбинација. Политичка трагедија личности на овим просторима настаје када се ова два антагонизма споје.
- ВЛАДА: Знам чика Дедице, али заборавили сте дичне Србе, војводу Живојина и Зорана Ђинђића.
- ДЕДИЦА: Грешна ми душа, али схвати Владо, они су бајка, или нека космичка грешка, схвати побогу, нама су увек татори наметали најгоре људе: послушне, подмитљиве, бескарактерне, спремне на све гадости. Ти си био неупотребљив за њихове срамне работe.
- ВЛАДА: Зоран није био такав!
- ДЕДИЦА: Знам да ти је тешко, али мораш да схватиш да њега више нема, мораш синко мој.
- ВЛАДА: Знам чика Дедице.
- ДЕДИЦА: Владо, синко, срце ми се кида кад те гледам: знаш да те знам од почетка, знаш да сам твоју мајку ја возио у Народни фронт да те роди.
- ВЛАДА: *(Тронути)*
 Мој отац се био одузео и није могао да убаци ни у прву...
- ДЕДИЦА: Мерлинка и ја смо се договорили да опет одемо код твоје Милице да поразговарамо...
- ВЛАДА: *(Кроз сузе)*
 Не знам хоће ли уопште о томе хтети да разговара, много сам је понизио, много увредио...

МЕРЛИНКА: *(Кроз сузе)*

Шта је, дечко, шта си се распекмезио ко нека фрајла, има да разговара, него шта, али ако наставиш по старом ја ћу да ти пресудим, види га плаче, главу горе дечаче, сурсум корда, што рече овај Боба Павловић из ове драме.

(Кришом брише сузе)

Идемо, Дедице, ја морам мало и да се пицнем, дал збрисало оно шминкерче, онај јебиветрић Цеца? Ти мало одремај, још си мамуран, а ми ћемо да ти јавимо шта смо урадили. Дедице, исписниче, љубави моја, више вредиш од оног Миње, а јебаћу му мамицу за ових шест плата, само кад ми пукне филм.

(Влади)

Оно ти је у хауби од Алана Форда покривено салветом.

Влада је нежно ѓледа, обема рукама јој ухвати лице и нежно ѓољуби у образ.

МЕРЛИНКА: Трипут Србине, забога, јебо те тај твој интернационализам...

Дедица и Мерлинка излазе са сцене...

МЕРЛИНКА: *(Off)*

Кажи ми, молим те, Дедице, ти глобалисти јел су они стварно блесави ил се само праве...

ДЕДИЦА: Нису они ни блесави, нити се праве, они са нама имају само један проблем: још нису начисто у који Прокрустов кревет да нас сместе.

МЕРЛИНКА: Јао, јао, шта беше? Прокрустов кревет? Прокрустов кревет? Чекај да се сетим, знала сам, сигурно сам знала...

ДЕДИЦА: Ајде, ајде, свезнајућа Мерлинка, енциклопедисткињо наша, понављачице једна, сад ми је јасно зашто факултет ниси завршила.

МЕРЛИНКА: Чекај, чекај Дедице... Грчки мит, Прокруст, Прокруст, грчки разбојник... Имо собу поред пута.

ДЕДИЦА: Тако је, тако је...

Влада ѓокушава да јој дискретно дошајне...

ДЕДИЦА: *(Повишен ѓон)*

Владимире, не шапући!

МЕРЛИНКА: *(Присећа се)*

У соби два кревета... Малецки и огроман...

ДЕДИЦА: Тачно, тачно, даље...

МЕРЛИНКА: Дедице кваран си из фундамента. Резилиш ме пред оволиким народом, па не може све да стане у главуцу, а и године стисле...

Влада усје да јој дошајне...

ДЕДИЦА: *(Сироџо)*

Владимире, пита ли те ко шта?!

МЕРЛИНКА: Путнике намернике, оне крупне смештао у креветац па вишак фикарио ко Кедер оне ноге од стола, а ситњикаве у огроман па их растезао ко Миња наше плате.

ВЛАДА: Браво, чика Дедице, врло луцидна метафора, браво, на силу хоће да нас сместе где ми не можемо.

ДЕДИЦА: *(Мерлинки)*

Извуче се, али да ти Влада није шапутао... Мрка капа, једва једна шугава шестица, понављачице!

МЕРЛИНКА: Грешна ти душа, знаш да ме мој скот дрпио са четврте године југо-светске, а имала сам просек преко осам, знаш његову небулозу да факултете завршавају само изразито тупави, да људи са њима не би терали спрдњу, а био леп, леп ко уписан, Бог га не убио, ми смо жене много брљиве. Ајмо, Дедице, дал збрисало оно шминкерче Цеца? Куд ћу оваква код Милице.

Дедица и Мерлинка изађу са сцене.

Влада сам на сцени. Узме флашу џива, држи је у рукама, и баци је, изађе са сцене, врати се...

ВЛАДА: *(Публици)*

Дрпили грашак-пире... а Мерлинка га прави прсте да полижеш,

(Клима главом, шири руке)

стрефила нас Бијафра... Е, мој Зоране, друже мој, ти се изгледа стварно преврћеш по гробу...

Влада лежне на месту са њочейка њредсјаве и њокрије се дречавим драјером.

КРАЈ